

בעזחשי"ת

תִּיקוֹן
לִי
שְׁבוּעוֹת

תּוֹדָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים
וְתַרְגּוּם מִצּוֹת

ארוֹסְגַעְעֵבֶן בעזחשי"ת דרָדָר
חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב - נוא יֶאֱדָק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הכעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגראוו

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

תיקון ליל שבועות

מוהרא"ש זאגט אז דאס זאגן "תיקון ליל שבועות" אין די הייליגע שבועות נאכט איז א געוואלדיגער גרויסער תיקון, עס איז א תיקון אויף די עבירה פון ביטול תורה פון א גאנץ יאר, און אויף איז עס מסוגל צו מעורר זיין אינעם מענטש א חשק און א ליבשאפט צו די תורה אויף א גאנץ יאר.

אזוי ווי מען זעט אז מען געבט פאר א מענטש אביסל עסן צו פארזוכן, פדי ער זאל שוין נאכדעם וועלן קויפן די סארט עסן, די זעלבע געבט מען פאר'ן מענטש היינט נאכט אביסל פון די תורה צו פארזוכן, אז ער זאל שפירן די זיסקייט פון די תורה און דאס וועט אים מעורר זיין די חשק פאר א גאנץ יאר צו לערנען תורה.

מען דארף וויסן, אז דער עיקר תיקון איז צו זאגן דעם ערשטן און לעצטן פסוק פון יעדע פרשה און ספר, דאס וואס מען האט צוגעלייגט אין די "תיקון ליל שבועות" נאך אסאך פרשיות פון תורה נביאים וכתובים וואס האבן שייכות צום יום טוב שבועות און קבלת התורה, דאס איז נישט פון די עיקר פונעם תיקון, און דערפאר זענען דא מענטשן וואס זאגן בכלל נישט דעם תיקון. ווייל אזוי ווי מען זעט אז עס איז דא אזוי סאך צו זאגן, געבט מען אינגאנצן אויף און מען זאגט גארנישט. דערפאר דארף מען וויסן אז דער עיקר תיקון איז די ערשטע און לעצטע פסוק, און אזוי וועט מען עס זאגן מיט חשק, און זוכה זיין צו דעם גרויסן תיקון פון אלע עולמות.

נאכץ תיקון איז גוט צו זאגן די תרני"ג מצות, ווייל מאַרְגן גייען מיר דאך מקבל זיין די תורה, וואס דאס זענען די תרני"ג מצות, און דערפאר דארף מען זיך צוגרייטן און וויסן וואס מען גייט מקבל זיין, און אזוי וועט עס זיין אן אמת'ע קבלה.

דער עיקר דארף מען זיין געווארנט נישט צו פארברענגן די הייליגע נאכט מיט דברים בטלים מיט נארישקייטן, ווייל דער עיקר תקון איז פאר די עבירה פון בטול תורה, און דערפאר דארף מען זען נישט צוצולייגן נאך בטול תורה, און ווען מען האט שוין געענדיגט דעם תקון, קען מען לערנען יעדער וואס זיין הארץ פאנערט, מען זאל טועם זיין אביסל פון אלע שיעורים וואס מען וויל לערנען א גאנץ יאר, ווייל די נאכט איז זייער מסגל פאר דעם, זיך אנצוגרייטן שיעורי תורה צו לערנען א גאנץ יאר.

ווי אויך איז די נאכט זייער מסגל צו רעדן אסאך צום אייבערשטן, זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, עס ווערט געברענט אין די ספרים הקדושים, אז אין די נאכט פון שבועות איז דא א צייט וואס דעמאלט עפענען זיך אלע טויערן פון הימל, און וואס מען בעט דעמאלט, ווערט אנגענומען זייער שנעל, דערפאר דארף מען זען אויסצוגיין די נאכט מיט אסאך תפלות צום אייבערשטן, און דעמאלט וועט מען זיכער פועל'ן אלעס גוטס וואס מען דארף.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה אויסצונוצן די הייליגע שבועות נאכט ווי עס ברויך צו זיין.

פארן לערנען שבועות ביינאכט, זאגט מען דעם תפילה:
 אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית
 בנו והבדלתנו מן הטומאה, טמאת מצרים,
 מחמשים שערי טומאה והכנסתנו לחמשים שערי
 קדשה ביום הזה, ותתן לנו יהוה אלהינו התורה
 הקדושה וחקיך מישרים בהר סיני ביום הקדוש הזה,
 ותצוננו יהוה אלהינו להגות באמרי תורתך יומם
 ולילה, כי הם חיינו ואורך ימינו לחבר הרעים
 והרודים לנחד ארבע אותיות של שמך הגדול וכל
 העולמות על ידי עסק תורתנו:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
 שיהא למודנו מה שגלמד ברילה הזה נחת
 רוח לפניך, שיהא בנו ספוק וכת לחמשיך בחר
 לרישא הזעיר ולעשות ארבעה ועשרים קשומין
 לשכינה על ידי עשרים וארבע ספריך שהם בנגד
 עשרים וארבע צרופי שמך הגדול, בזכות תבות,
 ובזכות האותיות, ובזכות השמות היוצאים מראשי
 תיבות וסופי תבות וחרופי תבות ואמצעי תבות
 ובכללן ובפרטן שתתן בנו רוח קדשך כדי שגשמך
 ונקים את כל דברי תורתך, ונתיה מהעובדים באהבה

בְּאֶרֶץ חַיִּים וְנוֹכַח לַחַיּוֹת מִשְׁשִׁבְיָי דְּמִמְרוֹנֵיתָא
לְמוֹכָה:

וּמִשְׁפַּע שְׁתִּשְׁפִיעַ בְּשִׁבְיַתְךָ מִחַר מִשָּׁם תִּשְׁפִיעַ לָנוּ
לְנַפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה לְמַהֲרָנוּ מִעֲוֹנָנוּ וּלְהַכְנִים
בְּהִיבְלָא דְּמִלְכָּא לְעוֹל וְלֹא לְפוּק וּיְקִים בְּנוּ מַה
שְׂכָתוֹב וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיּוֹם טְהוּרִים וְטְהוּרָתֶם מִכָּל
טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲמַהֲר אֶתְכֶם, אָמֵן:

לְיַחְדָּא שְׂמַה דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַתְהָ בְּרַחֲמוּ
וְדַחֲלוּ וּבְדַחֲלוּ וְרַחֲמוּ לְחַבְרָא י"ה בּו"ה
בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְתַקַּן כְּתָר לְזַעִיר
אֲנִפִּין וּלְנִקְבָה בְּלַמּוּד הַזֶּה:

בראשית

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
הָאָרֶץ: וְנַח מַצָּא חַן בְּעֵינַי יְהוָה:

אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נַח נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה
בְּדַרְתָּיו אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ: וַיְהִי יָמָיו
תְּרַח חָמֵשׁ שָׁנִים וּמְאֹתָיִם שָׁנָה וַיָּמָת תְּרַח
בְּחָרָן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל אַבְרָם לֵךְ לֵךְ מֵאֶרֶץ
וּמְמוֹלְדֹתֶיךָ וּמְבֵית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אָרְאַךְ: וְכָל אַנְשֵׁי בֵיתוֹ יֵלִיד בָּוִת וּמִקְנֵת
כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן נֶכֶר גִּמְלוּ אֹתוֹ:

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב
פֶּתַח הָאֵהָל בְּחַם חֵיזִם: וּפִילְגֶּשׁוּ וּשְׂמָה

רְאוּמָה וְתִלְדָּה גַם הוּא אֶת טַבַּח וְאֶת גַּחֲסוֹ
וְאֶת תַּחֲשׁ וְאֶת מַעֲבָה:

וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה: וַיִּשְׁכְּנוּ מִחַוִּילָה
עַד שׁוּר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶבְרָה אֲשׁוּרָה
עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ נָפֹל:

וְאַלְהָה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אַבְרָהָם
הוֹלִיד אֶת יִצְחָק: וַיִּלְדֵּךְ עֲשׂוֹ אֵל יִשְׁמַעֲאֵל
וַיִּקַּח אֶת מְחֻלַּת בֵּת יִשְׁמַעֲאֵל בֶּן אַבְרָהָם
אַחֲזוֹת נְבִיזוֹת עַל נַשְׂיוֹ לֹז לְאִשָּׁה:

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיִּלְדֵּךְ חָרָנָה: וַיֹּאמֶר
יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאָם מַחְנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא
שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַחְנֵיִם:

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל עֵשָׂו אָחִיו
אֲרָצָה שְׂעִיר שָׂדֵה אֲדוּם: אֲלוֹף מְגִדְיָאֵל
אֲלוֹף עֵירָם אֵלֶּה אֲלוֹפֵי אֲדוּם לְמִשְׁכַּתָּם
בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם הוּא עֵשָׂו אָבִי אֲדוּם:

וַיָּשָׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:
וְלֹא זָכַר שָׂר הַמִּשְׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ:

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהָיָה
עֹמֵד עַל הַיָּאָר: וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשׂוֹת
זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגִּבִּיעַ בְּיָדוֹ הוּא
יְהִי לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עֲלוּ לְשָׁלוֹם אֶל
אֲבִיכֶם:

וַיַּגִּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי יְדַבֵּר נָא
עֲבָדְךָ דָּבָר בְּאֲזְנֵי אֲדֹנָי וְאֵל יִחַר אַפְךָ
בְּעֲבָדְךָ כִּי כְמוֹךָ בְּפָרְעָה: וַיָּשָׁב יִשְׂרָאֵל

בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גִּזְשׁוֹן וַיֹּאחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ
וַיִּרְבוּ מְאֹד:

וַיְהִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה
וַיְהִי יָמֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם חֲמִיּוֹן שֶׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים
וּמֵאֵת שָׁנָה: וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִי
שָׁנִים וַיַּחַנְטוּ אֹתוֹ וַיִּישָׂם בְּאֶרֶז בְּמִצְרַיִם:

חוק

דער הייליגער רבי זאגט אין ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נ"ו, אז
די מקוה פון שבועות פארטאגס איז גאר א גרויסע זאך, עס ברענגט
גאר גרויסע חסדים און רחמים אויפ'ן מענטש.

שמות

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִמָּה
 אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל מֹשֶׁה עֲתָה תִרְאֶה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפָרְעֹה
 כִּי בְיַד חֲזָקָה יִשְׁלַחֶם וּבְיַד חֲזָקָה יִגְרָשׂם
 מֵאֶרֶצוֹ:

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי
 יְהוָה: וַיַּחֲזֹק לֵב פָּרְעֹה וְלֹא שָׁלַח אֵת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פָּרְעֹה כִּי
 אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֵת לְבוֹ וְאֵת לֵב עַבְדִּיו לְמַעַן
 שְׁתִּי אֶתְנִי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ: וְהָיָה לְאוֹת עַל
 יַדְכָּה וּלְמוֹטָפֶת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד
 הוֹצִיאָנִי יְהוָה מִמִּצְרָיִם:

וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעֲהַ אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים
דְּרַךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר
אֱלֹהִים פֶּן יִנָּחַם הָעָם בְּרֹאֲתָם מִלְחָמָה
וְשָׁבוּ מִצְרַיִמָּה: וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כַּס יְהוָה
מִלְחָמָה לִיהוָה בַּעֲמֹלֶק מִדֶּר דֹּר:

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדֵּיָן חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת כָּל
אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ
כִּי הוֹצִיא יְהוָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וְלֹא
תַעֲלֶה בְּמַעֲלֹת עַל מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא תִגָּלֶה
עֲרוֹתֶיךָ עָלָיו:

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לַפְּנֵיהֶם: וַיָּבֵא
מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָן וַיַּעַל אֶל הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה
בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ
אֲשֶׁר יִדְבְּנֵנו לְבוֹתָם וַיִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי: לְכֹל
כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן כְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכֹל יִתְּדוּתָיו וְכֹל
יִתְּדַת הַחֹצֵר נְחֹשֶׁת:

וְאִתָּה תִּצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ
שָׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִית לְמֵאֹזֶר לְהַעֲלֹת נֵר
תָּמִיד: וְכִפֹּר אֶהְרֹן עַל קַרְנֹתָיו אֶחָת
בַּשָּׁנָה מִדַּם הַטָּאֹת הַכֹּפְרִים אֶחָת בַּשָּׁנָה
יִכַּפֵּר עָלָיו לְדַרְתֵיכֶם קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא
לִיהוָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: כִּי תִשָּׂא אֶת
רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפַקְדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כִּפֹּר
נַפְשׁוֹ לִיהוָה בַּפְּקֹד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם
נֶגֶף בַּפְּקֹד אֹתָם: וְרָאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵי

יב _____ תיקון ליל שבועות

מֹשֶׁה בִּי קָרַן עוֹר פָּנָי מֹשֶׁה וְהָשִׁיב מֹשֶׁה
אֶת הַמַּסְנֶה עַל פָּנָיו עַד בָּאוּ לְדַבֵּר אִתּוֹ:

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהִים הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לַעֲשׂוֹת אַתֶּם: וְכָל הַיְתָדוֹת לַמִּשְׁכָּן וְלַחֹצֵר
סָבִיב נְחָשֶׁת:

אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֹת אֲשֶׁר
פָּקַד עַל בִּי מֹשֶׁה עֲבֹדַת הַלְוִיִּם בְּיַד אֹתָמָר
בֶּן אֶחָדָן הַכֹּהֵן: בִּי עֲנֵן יְהוָה עַל הַמִּשְׁכָּן
יִזְמַם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לִּילָה בּוֹ לְעֵינַי כָּל בַּיִת
יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְעֵיהֶם:

חוק

ויקרא

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֶהֱל מוֹעֵד לֵאמֹר: וְכִפַּר עָלָיו חֲבֹתָן לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְלַח לוֹ עַל אֶחָת מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְאַשְׁמָה
בָּהּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוּ אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תִּזְרֹת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּזְקַד בּוֹ: וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנֹּאֲכָלֹת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכַל:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲשֶׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר
וְטָמְאָה שִׁבְעַת יָמִים בְּיָמֵי גֵדַת דְּוֹתָהּ
תִּטְמָא: זֹאת תֹּזְרַת נָנַע עָרְעַת בְּגֵד הַצֶּמֶר
אוֹ הַפְּשִׁתִּים אוֹ הַשְּׁתִי אוֹ הָעָרֵב אוֹ כָּל
כְּלֵי עֹר לְטָהְרוּ אוֹ לְטָמְאוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: זֹאת תִּהְיֶה
תֹּזְרַת הַמִּצְוָה בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ וְהִזְבָּא אֶל
הַכֹּהֵן: וְהִדְוָה בְּגֵדָתָהּ וְהִזְבֵּאתָ זִזְבוֹ לְזָכָר
וְלִנְקֵבָהּ וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טָמְאָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי
אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי יְהוָה וַיִּמָּתוּ: וַשְּׁמֵרְתֶם
אֶת מִשְׁמֵרְתֵי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מִחֻקֹּת
הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטְמְאוּ
בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דְּבַר אֶל כָּל
 עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים
 תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְאִישׁ
 אֹו אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת
 יוֹמְתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמִוְתָם בָּם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי
 אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ:
 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּזְצִיאוּ אֶת
 הַמִּקְלָל אֶל מַחוּזַי לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אֶבֶן
 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר:
 דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי
 תָּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבַתָּה
 הָאָרֶץ שִׁבְתָּ לִיהוָה: אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי יְהוָה:

אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם: אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחַר סִינַי:

הזק

אמאל האבן אנשי שלומינו דערצייילט פאר'ן הייליגן רבי'ן איבער'ן הייליגן בארדיטשובער רב זי"ע אז ער האט נישט גענוואלט גיין אין מקנה שבועות פארטאגס ביז מען וועט אים נישט ווייזן די "מזכבה" וואס יחזקאל הנביא האט געזען. דער עולם דארט האט זיך זייער געוואונדערט אויף די מעשה. אבער דער הייליגער רבי ז"ל האט זיי אנגעשריגן און געזאגט "וואס וואונדערט איר זיך? יחזקאל הנביא איז אויך געווען א בשר ודם!" און דער הייליגער רבי ז"ל האט דאן שטארק אויסגערומט דעם הייליגן בארדיטשובער רב זי"ע, און האט געזאגט "ווען דער בארדיטשובער רב זאגט 'גאט', שפריצט אים פונקען פייער פון די אויגן!", און דער רבי האט גאר שטארק ארויסגעהויבן זיינע גרויסע מעלות, און געזאגט אז ער איז די "פאר" פון אידישע קינדער, און איז די תפילין פון אייבערשטן, ווייל דער הייליגער בארדיטשובער רב איז אלץ געווען פארנומען ממליץ טוב צו זיין אויף אידן, און זען נאר דאס גוטס ביי יעדן איד, און אין די תפילין פון באשעפער שטייט געשריבן "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", דער אייבערשטער לויבט אויס די אידישע קינדער.

(חי' מוהר"ן סימן תקנ"ג, שיחות הר"ן סימן קצ"ו)

במדבר

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲלֵמוֹזֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: וְלֹא יָבֹאוּ לִרְאוֹת כְּבִלְעֵי אֶת הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: נָשֵׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבוֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם: וּבָא מֹשֶׁה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מִעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל אֶרֶן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהֵי:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהֵעֲלִיתְךָ אֶת הַנְּזֹרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְזָרָה וְאִירוּ שְׂבַעַת הַנְּזֹרוֹת: וְאָחַר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצֹרוֹת וַיִּחַנּוּ בְּמִדְבַר פָּאָרָן:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: שְׁלַח לְךָ
אֲנָשִׁים וַיְתִירוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִשְׁחֵה
אֲבֹתָיו תִּשְׁלְחוּ כָּל נָשִׂיא בָהֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְהִיזֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיִּקַּח קָרַח בֶּן יִצְחָר בֶּן קָהָת בֶּן לֵוִי וְדָתָן
וְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיָּאב וְאִזֵּן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי
רְאוּבֵן: וְלֹא תִשְׁאוּ עָלָיו חֶטָּא בְּחַרְיָמְכֶם
אֶת חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת קַדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא
תַחֲלִלוּ וְלֹא תִמּוֹתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אַהֲרֹן לֵאמֹר:
זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר
דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר

לֹא עָלָה עָלֶיךָ עַל: וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ
בְּעַרְבוֹת מִזָּאב מֵעֶבֶר לְיַרְדֵּן יְרַחוּ:

וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה
יִשְׂרָאֵל לְאֹמְרָיו: וַיְהִיו הַמַּתִּים בַּמַּגֵּפָה אַרְבַּעַה
וְעֶשְׂרִים אָלֶף:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: פִּינַחם בֶּן אֶלְעָזָר
בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כִלִּיתִי
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאִשֵׁי הַמַּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וְנָבַח
הַלֵּךְ וַיִּלְכְּדוּ אֶת קָנָת וְאֶת בְּנֵיתֶיהָ וַיִּקְרָא
לָהּ נָבַח בְּשֵׁמוֹ:

אֱלֹהִים מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְצַבְּאֹתָם בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: אֱלֹהִים
הַמְצִיז וְהַמְשַׁפֵּטִים אֲשֶׁר צָנָה יְהוָה בְּיַד
מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל
יַרְדֵּן יְרַחוּ:

חוק

אז א איד איז זוכה, קען ער זיך שבועות ביינאכט גוט אויסשמועסן
דאס הארץ מיט'ן אייבערשטן. מען דארף נאר ארויסזאגן מיט'ן מויל
אלעס וואס מען וויל, און אלעס וואס דרוקט אויפ'ן הארץ, און זיך
אויסבעטן ביים אייבערשטן זוכה צו זיין צו לערנען כל התורה כולה.
שבועות ביינאכט איז א געוואלדיגע עת רצון, די תפלות ווערן
דעמאלט זייער שיטארק אנגענומען, בפרט האט דער אייבערשטער
זייער ליב די תפלות פון אידישע קינדער וואס בעטן זוכה צו זיין
צו לערנען די הייליגע תורה. (אמרי מוהרא"ש)

דברים

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּעֵבֶר תִּירְדֵּן בַּמִּדְבָּר בְּעֶרְבָה מִזֶּה סוּף בֵּין
פָּאָרָן וּבֵין תַּפֵּל וְלִבְנֵי וַחֲצֵרֹת וְדִי זֶה־בִּ: לֹא
תִירְאוּ כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם:

וְאַתְּחַנֵּן אֶל יִהְיֶה בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר: וְשָׁמַרְתָּ
אֶת הַמִּצְוָה וְאֶת הַחֻקִּים וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם:

וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה
וְשָׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר יִהְיֶה אֱלֹהֵיךָ
לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֻסֵּד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם: לֹא יִתְנַצֵּב אִישׁ בְּפָנֶיכֶם פְּחָדְכֶם
וּמִזְרָאֲכֶם וַתֵּן יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם עַל פְּנֵי כָל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרְכוּ בָּהּ בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם:

ראה אנכי נתן לפניכם היום בְּרָכָה וּקְלָלָה:
אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
נָתַן לָךְ:

שְׂפָטִים וְשִׁטְרוֹם תִּתֵּן לָךְ בְּכֹל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשָׂפְטוּ אֶת
הָעָם מִשִּׁפְט צְדָק: וְאַתָּה תִּבְעַר הַדָּם הַנָּקִי
מִקֶּרְבְּךָ כִּי תַעֲשֶׂה הַיֹּשֵׁר בְּעֵינֵי יְהוָה:

כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וּנְתַנּוּ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וְשָׁבִית שְׂבוֹי: וְהָיָה בְּהִנִּיחַ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לָךְ מִכָּל אִיבֶיךָ מִסָּבִיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ גִּחְלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה
אֶת זְכָר עַמְּלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשָּׁבַח:

וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לָךְ גִּחְלָה וִירִשְׁתָּהּ וַיִּשְׁבַּת בָּהּ: וְשָׁמַרְתֶּם

את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם
למען תשכילו את כל אשר תעשון:

אתם נצבים היום בלפני יהוה אלהיכם
ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריכם כל
איש ישראל: לאהבה את יהוה אלהיך
לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך
וארך ימים לשבת על האדמה אשר נשבע
יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב
לתת להם:

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל
כל ישראל: וידבר משה באזני כל קהל
ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם:

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ
אמרי פי: כי מנגד תראה את הארץ ושמה

לֹא תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל:

זֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו מוֹתוֹ: וְלִכְל הַיָּד
הַחֹזֶקֶה וְלִכְל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹשֶׁה לְעֵינָיו כָּל יִשְׂרָאֵל:

הזק

דער הייליגער רבי נתן זאגט אין ליקוטי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת מִשָּׂא וּמִתָּן
אות ד', אז דורך בלייבן אויף און לערנען שבועות ביינאכט, איז מען
ממשיך אויף זיך א ספעציעלע השגחה פון אייבערשטן.

יהושע

יְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֵל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִשְׁרַת מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וְאַלְעֶזֶר בֶּן אַחֲרֹן מֵת וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּגִבְעַת
פִּינְחָס בְּנוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ בְּהַר אֶפְרָיִם:

שופטים

יְהִי אַחֲרֵי מוֹת יְהוֹשֻׁעַ וַיִּשְׁאֲלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בִּיהוָה לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָּנוּ אֵל הַכְּנַעֲנִי
בְּתַחֲלָה לְהַלְחֵם בּוֹ: בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ
בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה:

שמואל

יְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הָרַמְתָּם צוֹפִים מֵהַר
אֶפְרָיִם וְשָׁמוּ אֶלְקָנָה בֶּן יִרְחָם בֶּן אֱלִיהוּא
בֶּן תַּחוּ בֶּן צוֹף אֶפְרָתִי: וַיִּבֶן שָׁם דָּוִד

מִזְבַּח לַיהוָה וַיַּעַל עֹלוֹת וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֶר
יְהוָה לָאָרֶץ וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל:

מלכים

וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַיָּמִים וַיִּכְסְחוּ בְּבָנָיו
וְלֹא יָחַם לֹ: וַאֲרַחֲתוּ אַרְחַת תְּמוּד נִתְּנָה
לֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּו:

ישעיהו

חֲזוֹן יִשְׁעִיָּהוּ בֶן אָמוּץ אֲשֶׁר חָזָה עַל יְהוּדָה
וַיְרוּשָׁלַם בַּיָּמִים עֲזִיָּהוּ יוֹתָם אָחִיו יְחִזְקִיָּהוּ
מֶלֶכִי יְהוּדָה: וַיָּצְאוּ וַרְאוּ בְּבָנָיו הָאֲנָשִׁים
הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעֵתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם
לֹא תִכָּבֵד וְחַיֵּי דְרָאוֹן לְכֹל בָּשָׂר: וְהָיָה

מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבוֹא
כָּל בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָי אָמַר יְהוָה:

ירמיהו

דְּבָרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן חֶלְקִיָּהוּ מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר
בַּעֲנֻתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנֵי־מִן: וְאַרְחַתוֹ אַרְחַת תָּמִיד
נִתְּנָה לוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ בְּכָל דְּבַר יוֹם בְּיִזְמוֹ
עַד יוֹם מוֹתוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּו:

יהזקאל

וַיְהִי בַשְּׁלֹשִׁים שָׁנָה בְּרִבְעֵי בַחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ
וַאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה עַל גַּחַר כְּבֹד נִפְתַּח
הַשָּׁמַיִם וַאֲרָאָה מֵרְאוֹת אֱלֹהִים: סָבִיב שָׁמְנָה
עָשָׂר אֵלֶּף וְשֵׁשׁ הָעִיר מִיּוֹם יְהוָה שָׁמָּה:

הושע

דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר תָּהָּ אֵל הוֹשֵׁעַ בֶּן בְּאֲרִי
בַּיָּמִי עֲזִיבָה יוֹתֵם אָחֻז יְחֻזְקֶיהָ מֶלְכִי יְהוּדָה
וּבַיָּמִי יִרְבְּעֵם בֶּן יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: מִי
חָכֵם וַיִּבֶן אֱלֹהֵי נִבּוֹן וַיִּדְעֵם כִּי יִשְׂרָאֵל דִּרְבִּי
יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכּוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם:

יואל

דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר תָּהָּ אֵל יוֹאֵל בֶּן פְּתוּאֵל:
וַנְּקִיתִי דָמָם לֹא נִקִּיתִי וַיְהוּדָה שָׁבֵן בְּצִיּוֹן:

עמוס

דְּבַרֵי עָמוֹס אֲשֶׁר תָּהָּ בְּנִקְרִים מִתְּקוּעַ אֲשֶׁר
תָּהָּ עַל יִשְׂרָאֵל בַּיָּמִי עֲזִיבָה מֶלֶךְ יְהוּדָה
וּבַיָּמִי יִרְבְּעֵם בֶּן יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׁנַתִּים

לפני הרעש: ונטעתים על אדמתם ולא
ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם
אמר יהוה אלהיך:

עובדיה

חזון עבדיה בן אמר אדני יהוה לאדום
שמועה שמענו מאת יהוה וציר בגוים שפח
קומו ונקומה עליה למלחמה: ועלו מושעים
בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליהוה
המלוכה:

יונה

ויהי דבר יהוה אל יונה בן אמתי לאמר:
ואני לא אחוס על נינה העיר הגדולה אשר
יש בה הרבה משתים עשרה רבו אדם אשר
לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה:

מיכה

דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר תָּוָה אֶל מִיכָה הַמַּרְשֵׁתִי בַיָּמֵי
יִזְתֶם אַחֲזוּ יְחֻזְקִיָּה מִלְכֵי יְהוּדָה אֲשֶׁר חָזָה עַל
שְׁמֶרוֹן וַיְרֹשְׁלָם: תַּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִיָּמֵי קָדָם:

נחום

מִשָּׂא נִינְוָה סֵפֶר חֲזוֹן נַחֻם הָאֱלֹקָשִׁי: אִין
כַּחֲהָ לְשִׁבְרֵךְ נַחֲלָה מִכַּתֵּךְ כֹּל שִׁמְעֵי שִׁמְעֵךְ
תִּקְעוּ כַף עֲלֶיךָ כִּי עַל מִי לֹא עֲבָרָה רַעַתֵּךְ
תַּמִּיד:

חבקוק

הַמִּשָּׂא אֲשֶׁר חָזָה חֲבַקּוּק הַנְּבִיא: יְהוָה אֲדֹנָי
חִילִי וַיִּשֶׂם רַגְלִי כְּאֵילוֹת וְעַל כְּמוֹתַי יִדְרֹכֵנִי
לְמַנְצָח בְּנִגְיֹתַי:

צפניה

דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר הָיָה אֶל צְפַנְיָה בֶּן בּוּשִׁי
 בֶּן גְּדַלְיָה בֶּן אֲמַרְיָה בֶּן חִזְקִיָּה בִּימֵי יְאֲשִׁיָּהוּ
 בֶּן אֲמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה: בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
 אֶתְכֶם וּבָעֵת קִבְּצִי אֶתְכֶם כִּי אֲתֵן אֶתְכֶם
 לַשָּׁם וְלַתְּהִלָּה כְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת
 שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְהוָה:

חגי

בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם לְדַרְיוֹשׁ הַמֶּלֶךְ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁשִׁי
 בַּיּוֹם אֶחָד לַחֹדֶשׁ הָיָה דְּבַר יְהוָה בְּיַד חַגִּי
 הַנְּבִיא אֶל זְרַבְבָּל בֶּן שְׂאֵלְתִיאל פַּחַת יְהוּדָה
 וְאֶל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצָדָק הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל לֵאמֹר:
 בַּיּוֹם הַהוּא נָאִם יְהוָה צְבָאוֹת אֶקְהַל זְרַבְבָּל
 בֶּן שְׂאֵלְתִיאל עַבְדִּי נָאִם יְהוָה וְשִׁמְתִּיד
 כַּחֲזֹתָם כִּי בָדַד בְּחַרְתִּי נָאִם יְהוָה צְבָאוֹת:

זכריה

בחדש השמיני בשנת שתים לדריוש הנה
דבר יהוה אל זכריה בן ברכיה בן עדו
הנביא לאמר: והנה כל סור בירושלם
וביהודה קדש ליהוה צבאות ובאו כל
הזבחים ולקחו מהם ובשלו בהם ולא יהיה
כנעני עוד בבית יהוה צבאות ביום ההוא:

מלאכי

משא דבר יהוה אל ישראל ביד מלאכי:
והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על
אבותם פן אבוא והביתי את הארץ חרם:
הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא
לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא:

רות

וַיְהִי בְיוֹמֵי שָׁפֵט הַשָּׁפֵטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ
וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה לְגֹזֵר בְּשָׂדֵי
מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וַעֲבַד הוֹלִיד
אֶת יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב הוֹלִיד אֶת דָּוִד:

תהילים

אֲשֶׁר־י הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים
וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא
יָשָׁב: כֹּל הַנִּשְׁמָה תִּתְחַלֵּל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

איוב

אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ עֵזֶר אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה הָאִישׁ
הַזֶּה תָם וַיֵּשֶׁר וַיִּירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע:
וַיָּמָת אִיּוֹב זָקֵן וְשִׁבְעַת יָמִים:

משלי

משלי שלמה בן דוד מלך ישראל: תנו
לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה:

קהלת

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלם: כי
את כל מעשה האלהים יבא במשפט על
כל נעלם אם טוב ואם רע: סוף דבר הכל
נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור
כי זה כל האדם:

שיר השירים

שיר השירים אשר לשלמה: ברח דודי
ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי
בשמים:

איכה

איכה ישבה בְּדָד הָעִיר רַבְתִּי עִם הַיְתָה
בְּאַלְמָנָה רַבְתִּי בְּגוֹזִים שָׂרְתִי בְּמַדִּינֹת הַיְתָה
לָמָס: כִּי אִם מָאֵס מְאַסְתָּנוּ קִצְפָּת עָלֵינוּ
עַד מְאֹד: הַשִּׁיבֵנו יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה תִּדְרֹשׁ
יְמֵינוּ בְּקָדָם:

דניאל

בְּשָׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ יְהוּדָה
בָּא נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל יְרוּשָׁלַם וַיִּצַר
עָלֶיהָ: וְאַתָּה לֵךְ לְקִיץ וְתַנּוּחַ וְתַעֲמֹד לְגַרְלֵךְ
לְקִיץ תִּימִין:

אסתר

וַיְהִי בַיּוֹם אַחְשֵׁירוּשׁ הוּא אַחְשֵׁירוּשׁ הַמֶּלֶךְ
מֵחֵדוּ וְעַד כּוּשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה:
כִּי מֶרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי מִשָּׁנָה לְמֶלֶךְ אַחְשֵׁירוּשׁ

וְגֵדוּל לְיַהֲזוּדִים וְרָצִי לְרֹב אַחֲזִי הָרֵשׁ מִזֵּב
לְעִמּוֹ וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ:

עזרא

וּבְשָׁנָה אַחַת לְכוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְבָלוֹת
דָּבַר יְהוָה מִפִּי יְרֻמְיָה הַעִיר יְהוָה אֶת רוּחַ
בָּרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וַיַּעֲבֹר קוֹל בְּכָל מַלְבוֹתָיו
וְגַם בְּמִבְתָּב לְאֹמֵר: כָּל אֵלֶּה נְשָׂאוֹ נָשִׁים
נְבָרִיּוֹת וַיֵּשׂ מֵהֶם נָשִׁים וַיִּשְׁיִמוּ בָנִים:

נחמיה

וּדְבַרֵי נְחֻמְיָה בֶּן חַבְלָיָה וַיְהִי בַחֲדָשׁ בְּסֵלּוֹ
שְׁנַת עֶשְׂרִים וְאַנִּי הָיִיתִי בְּשׁוֹשַׁן הַבִּיָּרָה:
וּלְקָרְבֵן הָעֲצִים בְּעֵתִים מְזֻמָּנוֹת וְלַבְּבוּרִים
זָכְרָה לִי אֱלֹהֵי לְמוֹזְבָּה:

דברי הימים

אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ: כִּה אָמַר בּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרַם
כָּל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם וְהוּא פָקַד עָלַי לְבָנוֹת לוֹ בַּיִת
בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהִנְדָה מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ
יְהוָה אֱלֹהֵי עַמּוֹ וַיַּעַל:

חוק

תְּרִי"ג מִצְוֹת

❁ פְּרֻשֵׁת בְּרֵאשִׁית ❁

א. מִצְוַת פְּרִיָה וְרֵבִיָה.

❁ פְּרֻשֵׁת לֶךְ ❁

ב. מִצְוַת מוֹלָה.

❁ פְּרֻשֵׁת וַיִּשְׁלַח ❁

ג. שְׁלַח לְאָכּוֹל גֵּיד הַנֶּשֶׁה.

❁ פְּרֻשֵׁת בֵּא ❁

ד. מִצְוַת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ.

ה. מִצְוַת שְׁחִימַת הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בְּנִסָּן.

ו. מִצְוַת אֲכִילַת בֶּשֶׂר הַפֶּסַח בְּלֵיל חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּו.

ז. מִצְוַת הַשְּׂבֵתת חֲמִין.

ח. מִצְוַת אֲכִילַת מִצֵּה.

- ט. מצות קדוש כבודות בארץ ישראל.
 י. מצות ספור יציאת מצרים.
 יא. מצות פריון פטר חמור.
 יב. מצות עריפת פטר חמור.
 יג. שלא לאכול פסח נא ומבשל.
 יד. שלא להותיר בשר הפסח עד בקר.
 טו. שלא ומצא חמין ברשותנו בפסח.
 טז. שלא לאכול מכל דבר שיש בו חמין.
 יז. שלא להאכיל מן הפסח לישראל מומר.
 יח. שלא להאכיל מן הפסח לגר תושב.
 יט. שלא להוציא מן הפסח חוצה.
 כ. שלא לשבור עצם מן הפסח.
 כא. שלא יאכל ערל מן הפסח.
 כב. שלא לאכול חמין בפסח.
 כג. שלא יראה לנו חמין בפסח.

❁ פרשת בשלח ❁

כד. שלא לצאת בשבת חוץ לתחום.

❁ פְּרִשֶׁת יִתְרוֹ ❁

- כה. מִצְוַת הָאֱמֻנָה בְּמִצִּיאוֹת הַשֵּׁם.
 כו. מִצְוַת קְדוּשַׁת שַׁבָּת בְּדַבָּרִים.
 כז. מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאִם.
 כח. שְׁלֹא נֶאֱמִין בְּאֱלוֹהַּ בְּלִתי הַשֵּׁם לְבַדּוֹ.
 כט. שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת פְּסֵל.
 ל. שְׁלֹא לְהַשְׁתַּחֲוֹת לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים.
 לא. שְׁלֹא לַעֲבוֹד עֲבוֹדַת אֱלִילִים בְּמַה שְׁדַרְבּוּ
 לְהִעָבֵד.
 לב. שְׁלֹא לַשָּׁבַע לַשָּׁוְא.
 לג. שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּשַׁבָּת.
 לד. שְׁלֹא לְהַרְזֵג נֶקֶן.
 לה. שְׁלֹא לְגַדֹּת עֲרֹנוֹת אִשְׁתֵּי אִישׁ.
 לו. שְׁלֹא לְגַנוֹב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל.
 לז. שְׁלֹא לְהַעֲדִיד שֶׁקֶר.
 לח. שְׁלֹא לְחַמּוֹד.
 לט. שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת צוֹרֵת אָדָם אֶפְרוֹ לְנוֹי.

מ. שלא לבנות אבני נזית במזבֵּחַ.

מא. שלא לפסֵעַ על המזבֵּחַ.

❁ פְּרֻשֵׁת מִשְׁפָּטִים ❁

מב. מִצְוַת דִּין עֶבֶד עִבְרִי.

מג. מִצְוַת יְעוּד שֶׁל אִמָּה הָעִבְרִיָּה.

מד. מִצְוַת פְּדִיּוֹן אִמָּה עִבְרִיָּה.

מה. מִצְוַת בֵּית דִּין לְהִרְגַּ בְּחֻנֵּק הַמְּחֻיָּב.

מו. מִצְוַת דִּינֵי קְנֻסוֹת.

מז. מִצְוַת בֵּית דִּין לְהִרְגַּ בְּסִיף הַמְּחֻיָּב.

מח. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן דִּין בְּהִמָּה שְׁהַזִּיקָה שְׁלֹא בְּדַרְבָּה.

מט. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנֻקֵי הַבוֹר.

נ. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן נָגַב בְּתִשְׁלוּמִים אוֹ בְּמִיתָה.

נא. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנֻקֵי מִבְּעָה.

נב. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּנֻקֵי הָאֵשׁ.

נג. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין שׁוֹמֵר הַנֶּסֶם.

נד. מִצְוַת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין מוֹעֵן וְנִמְעָן.

- נה. מצות בית דין לדון בדין נושא שכר ושוכר.
- נו. מצות בית דין לדון בדין השואל.
- נז. מצות בית דין לדון בדין המפתה.
- נח. שלא למכר אמה העבריה הקונה אותה מיד האב.
- נט. שלא לגרע שאר כסות ועונה.
- ס. שלא להכות אב ואם.
- סא. שלא לאכול שור הנסקל.
- סב. שלא לחיות מבשף.
- סג. שלא להונות הגר בדברים.
- סד. שלא להונות הגר בממון.
- סה. שלא לענות יתומים ואלמנות.
- סו. מצות הלואה לעני.
- סז. מצות השׁייה אחרי רבים.
- סח. מצות פרוק משא.
- סט. מצות שמשת קרקעות.
- ע. מצות שביטה בשבת.
- עא. מצות חגיגה ברנלים.

- עב. מצות הבאת כפורים.
- עג. שלא יתבע חוב מעני שאין לו מה לפרע.
- עד. שלא ישית יד בין לזה למלנה ברבית.
- עה. שלא לקלל תדין.
- עו. לא דברכת השם.
- עז. שלא לקלל הנשיא.
- עה. שלא לתקדים חקי התבואות.
- עט. שלא לאכל מרפה.
- פ. שלא לשמוע טענת בעל דין שלא בפני בעל דינו.
- פא. שלא יעיד בעל עברה.
- פב. שלא לנמות אחרי רבים כדיני נפשות בשביל אחד.
- פג. שלא ילמד חובה מי שלמד זכות תחלה כדיני נפשות.
- פד. שלא לרחם על עני בדין.
- פה. שלא לתמות משפט חוטא מפני רשעו.
- פו. שלא לתתוך תדין באמד תדעת.

- פז. שלא לקח שוחד.
- פח. שלא לשבע בעבודת אלילים.
- פט. שלא לתדוח בני ישראל אחר עבודה זרה.
- צ. שלא ישחט שיה הפסח בארבעה עשר בניסן בעוד שהחמץ ברשותנו.
- צא. שלא יניח אמורי הפסח לפסל בלינה.
- צב. שלא לבשל בשר בחלב.
- צג. שלא לברות ברית לשבעת עממים וכן לכל עובדי עבודה זרה.
- צד. שלא להושיב עובדי עבודה זרה בארצנו.

❁ פרשת תרומה ❁

- צה. מצות בגן בית הבחירה.
- צו. מצות סדור לחם הפנים ולבונה זפה לפני יהנה בכל שבת.
- צז. שלא להוציא בדי הארון ממנו.

❁ פרשת תצוה ❁

- צח. מצות עריבת נרות במקדש.

- צט. מצות לבישת בגדי כהנים.
- ק. מצות אכילת בשר הטאת ואשם.
- קא. מצות הקטרת קטורת.
- קב. שלא יזח החשן מעל האפור.
- קג. שלא לקרוע המעיל של כהנים.
- קד. שלא יאכל זר בשר קדשי הקדשים.
- קה. שלא להקטיר ולהקריב על מזבח הזהב.

❁ פרשת תשא ❁

- קו. מצות נתינת מחצית השקל בשנה.
- קז. מצות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה.
- קח. מצות משיחת כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה.
- קט. מצות שביתת הארץ בשנת השמטה.
- קי. שלא יסוף זר בשמן המשחה.
- קיא. שלא לעשות במתכונת שמן המשחה.
- קיב. שלא לעשות במתכונת הקטורת.
- קיג. שלא לאכול ולשתות תקרובת עבודה זרה.

קיד. שלא לאכול בשר בחלב.

❧ פֶּרֶשֶׁת וַיִּקְהַל ❧

קטו. שלא יעשו בית דין משפט מִוֹת בַּשָּׁבֶת.

❧ פֶּרֶשֶׁת וַיִּקְרָא ❧

קטז. מִצְוֹת מַעֲשֵׂה הָעוֹלָה.

קיז. מִצְוֹת קָרְבַּן מִנְחָה.

קיח. מִצְוֹת מְלִיחַת הַקָּרְבָּן.

קיט. מִצְוֹת קָרְבַּן בֵּית דִּין שְׁמֵעוּ בַּהוֹרָאָה.

קכ. מִצְוֹת קָרְבַּן חֲטָאת לְיַחֲדֵי שְׁשֹׁנֵי בְּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שְׁחִיבִין עָלֶיהָ פֶּרֶת.

קכא. מִצְוֹת עֲדוּת.

קכב. מִצְוֹת קָרְבַּן עוֹלָה וַיִּזְרַד.

קכג. מִצְוֹת תּוֹסֶפֶת חוֹמֵשׁ לְאוֹכֵל מִן הַתְּרוּמָה אוֹ מוֹעֵל בָּהּ.

קכד. מִצְוֹת קָרְבַּן אֱשֶׁם תְּלוּי.

קכה. מִצְוֹת קָרְבַּן אֱשֶׁם וְדָאי.

קכו. מִצְוֹת הַשָּׁבֶת הַגּוֹל.

קכז. שלא להקריב קרבן שאור או דבש.

קכח. שלא להקריב קרבן בלא מלח.

קכט. שלא להקדיל בחטאת העוף.

קל. שלא ליתן שמן זית במנחת חוטא.

קלא. שלא לתת לבונה במנחת חוטא.

❁ פרשת צו ❁

קלב. מצות הרמת הדשן.

קלג. מצות הדלקת אש על המזבח בכל יום.

קלד. מצות אכילת שירי מנחות.

קלה. מצות קרבן מנחה של פהן גדול בכל יום.

קלו. מצות מעשה החטאת.

קלז. מצות מעשה האשם.

קלח. מצות מעשה זבח השלמים.

קלט. מצות שרפת נותר הקדשים.

קמ. מצות שרפת בשר קודש שננטמא.

קמא. שלא לכבות אש מעל המזבח.

קמב. שלא לעשות שירי מנחות חמין.

- קמז. שלא תאכל מנחת כהן.
 קמזד. שלא לאכול מבשר חמאת הנעשית בפנים.
 קמה. שלא להותיר מבשר קרבן התודה.
 קמו. שלא לאכול פיגול.
 קמזו. שלא לאכול בשר קדשים שנטמא.
 קמזח. שלא לאכול חלב.
 קמזט. שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.

❁ פְּרֻשֵׁת שְׁמִינֵי ❁

- קנ. מצות בדיקת סימני בהמה וְחִיָּה.
 קנא. מצות בדיקת סימני דגים.
 קנב. מצות בדיקת סימני חגבים.
 קנג. מצות טמאת שמונה שרצים.
 קנד. מצות עגן טמאת אכלים.
 קנה. מצות עגן טמאת נבלה.
 קנו. שלא יבנסו הכהנים למקדש מנדלי שער.
 קנז. שלא יבנסו הכהנים למקדש קרועי בגדים.
 קנח. שלא יצאו הכהנים מן המקדש בשעת עבודה.

קנט. שלא להפגם שְׁתוּי יוֹן בַּמִּקְדָּשׁ, וְכֵן שְׁלֹא יוֹרֵה שְׁתוּי.

קס. שְׁלֹא לֵאכּוֹל בְּהֵמָה וְחֵיה טְמֵאָה.

קסא. שְׁלֹא לֵאכּוֹל דָּג טְמֵא.

קסב. שְׁלֹא לֵאכּוֹל עוֹף טְמֵא.

קסג. שְׁלֹא לֵאכּוֹל שְׂרִיץ הָאָרֶץ.

קסד. שְׁלֹא לֵאכּוֹל מִיַּי שְׂרָצִים דְּקִיּוֹם הַנּוֹלָדִים בְּזָרְעִים וּבְפִירוֹת.

קסה. שְׁלֹא לֵאכּוֹל מִשְׂרֵץ הַמָּוֶם.

קסו. שְׁלֹא לֵאכּוֹל מִן הַשְּׂרָצִים הַמְתְּהוּיִם מִן הָעֶפְרוֹשׁ.

❧ פְּרֻשֵׁת תְּזַרִיעַ ❧

קסז. מִצְוַת עֲנִין טְמֵאָת יוֹלָדָת.

קסח. מִצְוַת קָרְבַּן יוֹלָדָת.

קסט. מִצְוַת עֲנִין טְמֵאָת מְצוֹרָע.

קע. הַנְּהַגְתַּ מְצוֹרָע בְּפְרִיעָה וּפְרִימָה, וְכֹל מִטְמֵאֵי אָדָם צְרִיכִין לְהוֹדִיעַ שָׁהֵן טְמֵאִין.

קעא. מִצְוַת עֲנִין נִגְעֵי בְּגָדִים.

קעב. שְׁלֵא יֵאכַל טָמֵא מִן הַקִּדָּשִׁים.

קעג. שְׁלֵא לְגַלֵּחַ שְׁעַר הַנֶּתֶק.

❧ פְּרֻשֵׁת מְצֻרַע ❧

קעד. מְצֻת הַטְּהָרָה מִן הַצָּרַעַת שְׁתִּהְיֶה בְּמוֹנִים יְרוּעִים.

קעה. מְצֻת תְּגַלַּחַת מְצֻרַע בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי.

קעו. מְצֻת טְבִילָה לְטָמְאִים.

קעז. מְצֻת קָרְבַּן מְצֻרַע בְּשִׁיתְרַפָּא מְצָרַעְתּוֹ.

קעה. מְצֻת עֲגִנֵּן טָמְאָת בֵּית שִׁיחָה בּוֹ נָגַע.

קעט. מְצֻת עֲגִנֵּן טָמְאָת זָב לַהֲיוֹת טָמֵא וּמְטָמֵא.

קפ. מְצֻת קָרְבַּן זָב בְּשִׁיטְהַר מְזוּבָה.

קפא. מְצֻת עֲגִנֵּן שְׂכַבַת יָרַע שֶׁהוּא טָמֵא וּמְטָמֵא.

קפב. מְצֻת עֲגִנֵּן טָמְאָת נְדָה שְׂטָמְאָה וּמְטָמְאָה.

קפג. מְצֻת עֲגִנֵּן טָמְאָת זָבָה שְׂטָמְאָה וּמְטָמְאָה.

קפד. מְצֻת קָרְבַּן זָבָה בְּשִׁיטְהַר מְזוּבָה.

❧ פְּרֻשֵׁת אַחֲרֵי ❧

קפה. מְצֻת עֲבוּדַת יוֹם הַכַּפּוּרִים.

- קפו. מַצְנֵת בַּסּוּי הָדָם.
- קפז. שְׁלֹא יִכְנָסוּ הַכֹּהֲנִים בְּכָל עֵת בַּמִּקְדָּשׁ וְכָל שָׁבֵן זָרִים.
- קפת. שְׁלֹא לִשְׁחוּט קָדָשִׁים חוּץ לְעֶזְרָה.
- קפט. שְׁלֹא לְהִתְקַרֵּב לְאַחַת מִכָּל הָעֵרִיּוֹת.
- קצ. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אָב.
- קצא. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אִם.
- קצב. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אִשְׁתֵּי אָב וְאִם עַל פִּי שְׂאִינָה אִמּוֹ.
- קצג. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אֲחֹתוֹ בְּכָל צַד שֶׁהוּא אֲחֹתוֹ.
- קצד. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת בַּת הַבֵּן.
- קצה. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת בַּת הַבַּת.
- קצו. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת הַבַּת.
- קצז. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אֲחֹתוֹ מִן הָאָב וְהוּא בַּת אִשְׁתֵּי אָבִיו.
- קצח. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אֲחֹת אָב.
- קצט. שְׁלֹא לְגַדּוֹת עֲרֹת אֲחֹת אִם.

- ר. שְׁלֹא לְבֹא עַל עַרְוֹת אָחִי הָאֵב.
 רא. שְׁלֹא לְבֹא עַל אִשְׁתִּי אָחִי הָאֵב.
 רב. שְׁלֹא לְבֹא עַל אִשְׁתִּי הַבֵּן.
 ג. שְׁלֹא לְבֹא עַל אִשְׁתִּי אָח.
 ד. שְׁלֹא לְבֹא עַל אִשָּׁה וּבִתָּה.
 ה. שְׁלֹא לְגַלּוֹת עַרְוֹת אִשָּׁה וּבִת בְּנָה.
 ו. שְׁלֹא לְגַלּוֹת עַרְוֹת אִשָּׁה וּבִת בַּתָּה.
 ז. שְׁלֹא לְבֹא עַל שְׁתֵּי אַחֵיוֹת מִחַיִּים.
 ח. שְׁלֹא לְבֹא עַל אִשָּׁה גֵדָה.
 ט. שְׁלֹא לְהִתְנַחֵם מִזְרָעוֹ לְמִלְכָּה.
 י. שְׁלֹא לְשָׁכַב עִם הַזְּכָרִים.
 יא. שְׁלֹא לְשָׁכַב עִם בְּהֵמָה.
 יב. שְׁלֹא תִשְׁכַּבְנָה הַנְּשִׁים עִם הַבְּהֵמוֹת.

❁ פְּרֻשֵׁי קְדוּשִׁים ❁

יג. מַצֵּנֶת יִרְאֵת אֵב וְאֵם.

יד. מַצֵּנֶת פֶּאֶה.

טו. מַצֵּנֶת לֶקֶט.

- רטז. מְצַנֵּת הַנְּחַת עוֹלָלוֹת הַכֶּרֶם.
- ריז. מְצַנֵּת הַנְּחַת פָּרֵט הַכֶּרֶם.
- ריח. מְצַנֵּת שׁוֹפֵט שׁוֹשֵׁפֵט בְּצֶדֶק.
- ריט. מְצַנֵּת תּוֹכַחַה לְיִשְׂרָאֵל שְׁאִינֹו נוֹהֵג בְּשׁוֹרָה.
- רכ. מְצַנֵּת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל.
- רכא. מְצַנֵּת נְטֵעַ רְבָעִי.
- רכב. מְצַנֵּת לְיִרְאָה מִן הַמְקַדָּשׁ.
- רכג. מְצַנֵּת כְּבוֹד חֲכָמִים.
- רכד. מְצַנֵּת צְדִיק הַמְאֻזְנִים וְהַמְשַׁקְלִים וְהַמְדוּדֹת.
- רכה. מְצַנֵּת שׁוֹשְׁרְפוֹ מִי שְׁתַּחֲוֵב שְׁרִיפָה.
- רכו. שְׁלֹא לְפָנֹת אַחַר הָעֲבוֹדָה זָרָה בְּמַחְשָׁבָה וְלֹא בְּדַבּוּר וְלֹא אֶפְלוּ בְּחֶבְטָה.
- רכז. שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדָה זָרָה לֹא לַעֲצֹמוֹ וְלֹא לְזוּלְתוֹ.
- רכח. שְׁלֹא לְאָכּוֹל נוֹתֵר.
- רכט. שְׁלֹא לְכַלּוֹת תְּפֵאָה בְּשָׂדֶה.
- רל. שְׁלֹא לְקַחַת שְׁבִלִים הַנוֹפְלִים בְּשַׁעַת הַקָּצִיר.
- רלא. שְׁלֹא לְכַלּוֹת עוֹלָלוֹת הַכֶּרֶם.
- רלב. שְׁלֹא לְלַקֵּט פָּרֵט הַכֶּרֶם.

- רלג. **שְׁלֹא** לְגַנוֹב שׁוֹם חֶפְזָא אוּ מְמוֹן.
- רלד. **שְׁלֹא** יִבְחַשׁ עַל הַמְמוֹן שְׂיֵשׁ מֵאַחַר בְּדוּדוּ.
- רלה. **שְׁלֹא** לִישָׁבַע עַל כְּפִירַת מְמוֹן.
- רלו. **שְׁלֹא** לִישָׁבַע לְשֻׁקָּר.
- רלז. **שְׁלֹא** לַעֲשׂוֹק.
- רלח. **שְׁלֹא** לְגִזּוֹל.
- רלט. **שְׁלֹא** לְאַחַר שְׂבַר שְׂכִיר.
- רמ. **שְׁלֹא** לְקַדֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה.
- רמא. **שְׁלֹא** לְהַכְשִׁיל תָּם בְּדַרְךְ.
- רמב. **שְׁלֹא** לַעֲוֹת הַמְשַׁפֵּט.
- רמג. **שְׁלֹא** לְכַבֵּד גְּדוֹל בְּדִין.
- רמד. **שְׁלֹא** לְרַגֵּל.
- רמה. **שְׁלֹא** לַעֲמֹד עַל דַּם רַעִים.
- רמו. **שְׁלֹא** לְשַׁנּוֹא אָח.
- רמז. **שְׁלֹא** לְהַלְבִּין פְּנֵי אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל.
- רמח. **שְׁלֹא** לְנַקֹּם.
- רמט. **שְׁלֹא** לְנַטּוֹר.
- רנ. **שְׁלֹא** לְהַרְבִּיעַ בְּהֵמָה מִין עִם שְׂאִינוּ מִינוּ.

- רנא. שלא לזרוע בלאי זרעים בארץ ולא להרביב אילן בשום מקום.
- רנב. שלא לאכול ערלה.
- רנג. שלא לאכול ולשתות בדרך זולל וסוּבא.
- רנד. שלא לנחש.
- רנה. שלא לעונן.
- רנו. שלא להקיף פאת הראש.
- רנז. שלא להשחית פאת זקן.
- רנח. שלא לכתוב בבשרו כתובת קעקע.
- רנט. שלא לעשות מעשה אוב.
- רס. שלא לעשות מעשה ידעוני.
- רסא. שלא להונות במדות וכל המדות בכלל.
- רסב. שלא לקלל אב ואם.
- רסג. שלא ללקת בחוקות הגוים.

❁ פרשת אמור ❁

- רסד. מצות ענין טמאת הכהנים לקרוביהם, ובכללה שיתאבלו כל אחד מוישראל על ששה מקרוביהם הידועים.

- דסה. מִצְוַת קְדוּשַׁת יָרֵעַ אֶהְרֶן.
- דסו. מִצְוַת בְּהֵן גְּדוּל לִשְׂא נַעֲרָה בְּתוּלָה.
- דסז. מִצְוַת הַקָּרְבָּן לַהֲיוֹת תָּמִים.
- דסח. מִצְוַת הַקָּרְבָּן שִׁיְהִיָּה מִשְׁמוֹנֶה יָמִים וְלִמְעָלָה.
- דסט. מִצְוַת קְדוּשַׁת הַשֵּׁם.
- דע. מִצְוַת שְׁבִיטָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.
- דעא. מִצְוַת קָרְבַּן מוֹסֵף כָּל שִׁבְעַת יָמֵי הַפֶּסַח.
- דעב. מִצְוַת שְׁבִיטָה בַשְּׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח.
- דעג. מִצְוַת קָרְבַּן הָעוֹמֵר שֶׁל שְׁעוּרִים בְּיוֹם שְׁנֵי שָׁל פֶּסַח.
- דעד. מִצְוַת סְפִירַת הָעוֹמֵר.
- דעה. מִצְוַת קָרְבַּן מִנְחָה חֲדָשָׁה מִן תַּחֲטִיִּים בְּיוֹם עֶצְרַת.
- דעו. מִצְוַת שְׁבִיטָה מִמְּלֶאכֶה בְּיוֹם עֶצְרַת.
- דעז. מִצְוַת שְׁבִיטָה בְּיוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה.
- דעה. מִצְוַת קָרְבַּן מוֹסֵף בְּיוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה.
- דעט. מִצְוַת תַּעֲנִית בְּיוֹם עֲשׂוּרֵי בְּתַשְׂרֵי הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים.

- רפ. מצַנֵת שְׁבִיתָה מִמְּלֶאכָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
- רפא. מצַנֵת קָרְבַן מוֹסֵף בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
- רפב. מצַנֵת שְׁבִיתָה מִמְּלֶאכָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג הַסּוּכּוֹת.
- רפג. מצַנֵת קָרְבַן מוֹסֵף בְּכָל יוֹם מִשַּׁבָּעַה יְמֵי הַסּוּכּוֹת.
- רפד. מצַנֵת שְׁבִיתָה מִמְּלֶאכָה בְּיוֹם שְׁמִינִי שֶׁל סֻכּוֹת שֶׁהוּא נִקְרָא שְׁמִינִי עֶצְרָת.
- רפה. מצַנֵת קָרְבַן מוֹסֵף בְּיוֹם שְׁמִינִי עֶצְרָת.
- רפו. מצַנֵת נְטִילַת לְוֵלֵב.
- רפז. מצַנֵת יְשִׁיבַת סוּכָה.
- רפח. שְׁלֹא יִטְמֵא כַהֵן הַדְּרוֹט בַּמַּת זוּלַת בְּקָרוֹבִים הַמְּבֹאָרִים בַּפֶּתַח.
- רפט. שְׁלֹא יִשְׁמַשׁ כַּהֵן טָבוֹל יוֹם עַד שְׁיַעֲרִיב שְׁמֹשׁוֹ.
- רצ. שְׁלֹא יִשָּׂא כַהֵן אִשָּׁה זוֹנָה.
- רצא. שְׁלֹא יִשָּׂא כַהֵן אִשָּׁה חֲלָלָה.
- רצב. שְׁלֹא יִשָּׂא כַהֵן גְּרוּשָׁה.
- רצג. שְׁלֹא יִכְנֵס כַהֵן גְּדוֹל בְּאוֹהֶל הַמַּת אֲפִילוֹ לְקָרוֹבָיו.

רצד. שְׁלֵא יִטְמֵא בְּהֵן גְּדוּל בְּשׁוּם טְמֵאָה בְּמַת.

רצה. שְׁלֵא יִשָּׂא בְּהֵן גְּדוּל אֶלְמָנָה.

רצו. שְׁלֵא יִכְעוּל בְּהֵן גְּדוּל אֶלְמָנָה וְאִפְלוּ בְּלֵא קְרוֹשִׁין.

רצז. שְׁלֵא יַעֲבוֹד בְּהֵן בַּעַל מוֹם קְבוּעַ בַּעֲבוּרַת הַמִּקְדָּשׁ.

רצח. שְׁלֵא יַעֲבוֹד בְּהֵן בַּעַל מוֹם עוֹבֵר.

רצט. שְׁלֵא יִבְנֶם בַּעַל מוֹם בְּהִיכָל בְּרוֹז.

ש. שְׁלֵא יַעֲבוֹד בְּהֵן טְמֵא.

שא. שְׁלֵא יֵאָכֵל בְּהֵן טְמֵא תְרוּמָה.

שב. שְׁלֵא יֵאָכֵל שׁוֹם זֶר תְרוּמָה.

שג. שְׁלֵא יֵאָכֵל תּוֹשֵׁב בְּהֵן וְשָׂכִיר תְרוּמָה.

שד. שְׁלֵא יֵאָכֵל עֶרֶל תְרוּמָה.

שה. שְׁלֵא תֵאָכֵל חֲלָלָה מִן הַקֹּדֶשׁ.

שו. שְׁלֵא לֵאֲכוּל טָבֵל אִפְלוּ בְּהֵן.

שז. שְׁלֵא נִקְדִּישׁ בַּעֲלֵי מוֹמִין לְהַקְרִיב לַמִּזְבֵּחַ.

שח. שְׁלֵא יִתֵּן מוֹם בְּקֹדְשִׁים.

שט. שְׁלֵא יִשְׁחַטוּ בַּעֲלֵי מוֹמִין לְשֵׁם קֶרְבָּן.

- שי. שלא יקטיר אימורי בעלי מומין.
- שיא. שלא יזרוק דם בעל מום על המזבח.
- שיב. שלא לסרס זכר אחד מכל המינים.
- שיג. שלא להקריב קרבן בעל מום מיד הנקרי.
- שיד. שלא נשחט בהמה ובנה ביום אחד.
- שטו. שלא לעשות דבר שותחלל בו שם שמים בין בני אדם.
- שטז. שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של פסח.
- שזו. שלא לעשות מלאכה ביום שביעי של פסח.
- שח. שלא לאכול מתבואה חדשה קודם בלות נשעה עשר בניסן.
- שחט. שלא לאכול קלי מתבואה חדשה עד היום הזה.
- שכ. שלא לאכול ברמל מתבואה חדשה עד היום הזה.
- שכא. שלא לעשות מלאכה ביום חג שבועות.
- שכב. שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תשרי.
- שכג. שלא לעשות מלאכה בעשרה בתשרי.

ס _____ תיקון ליל שבועות

- שכד. שלא לאכול ולשתות ביום הכפורים.
שכה. שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של חג
הסופות.
שכו. שלא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת.

❧ פרשת בהר ❧

- שכז. מצות ספירת שבע שבתות שנים.
שכה. מצות תקיעת שופר ביובל ביום הכפורים.
שכט. מצות קדוש שנת היובל.
של. מצות עשית דין לוקח ומוכר.
שלא. מצות השבת קרקע לבעליהן ביובל.
שלב. מצות פדיון נחלאות שהן תוך עיר חומה עד
השלמת שנה.
ש לג. מצות עבודה בעבד בנעני לעולם.
ש לד. שלא נעבוד האדמה בשנה השביעית.
ש לה. שלא נעשה עבודה גם באילנות.
ש לו. שלא נקצור ספיחים בשנה השביעית.

שלו. שלא נאסף פירות האילן בשביעית בדרך
שאוספין אותן בכל שנה.

שלוה. שלא נעבד בארץ בשנת היובל.

שלוט. שלא לקצור ספיחי הבואות של שנת היובל.

שמו. שלא לאסף פירות האילנות ביובל בדרך
שאוספין אותן בשאר שנים.

שמוא. שלא להונות במקח וממכר.

שמוב. שלא להונות אחד מישראל בדברים.

שמוג. שלא תמכר שדה בארץ ישראל לצמיתות.

שמז. שלא לשנות מגרשי ערי הלויים ושרותיהן.

שמה. שלא להלוות ברבית לישראל.

שמוו. שלא נעבוד בעבד עברי עבודה בזויה בעבד
בנעני.

שמוז. שלא ימכר עבד עברי על אבן המקח.

שמח. שלא נעבוד בעבד עברי בעבודה פרך.

שמוט. שלא להניח לגוי לעבוד בעבד עברי הנמכר
לו בפרך.

שנ. שלא ישתחוה על אבן משפית אפילו לשם.

❁ פִּרְשֵׁת בְּחֻקֵי ❁

שנא. מִצְוֹת מְעֲרִיךְ אָדָם שְׁיִתֵּן דְּמִים הַקְּצוּבִים בַּתּוֹרָה.

שנב. מִצְוֹת הַמְּמִיר בְּהֵמַת קָרְבָן בְּבַהֲמָה שְׁתַּהַיִּינָה שְׁתִּיהֵן קוֹדֵשׁ.

שנג. מִצְוֹת מְעֲרִיךְ בְּהֵמָה שְׁיִתֵּן כָּפִי שְׁעֲרִיכָנָה חֶבְהֵן.

שנד. מִצְוֹת מְעֲרִיךְ בְּתִים שְׁיִתֵּן הָעֶרְךְ שְׁעֲרִיכָנָה חֶבְהֵן וְתוֹסֶפֶת חֲמֹשׁ.

שנה. מִצְוֹת מְעֲרִיךְ שָׂדֵה שְׁיִתֵּן כְּעֶרְךְ הַקְּצוּב בַּפְּרָשָׁה.

שנו. מִצְוֹת דִּין מַחְרִים מְנַבְּסִיז שְׁהוּא לְכַהֲנִים.

שנז. מִצְוֹת מְעֲשֵׂר בְּהֵמָה מְהוֹרָה בְּכָל שָׁנָה.

שנח. שְׁלֵא נְמִיר תְּקַדְּשִׁים.

שנט. שְׁלֵא לְשָׁנוֹת תְּקַדְּשִׁים מִקְּרָבָן לְקְרָבָן.

שס. שְׁלֵא תִמְכַּר קֶרְקַע שְׁתַּחְרִימוּ אוֹתָהּ בְּעַלְיָהּ אֵלֶּא תִנָּתֵן לְכַהֲנִים.

שסא. שְׁלֵא תִנְאֵל שָׂדֵה תַחֲרָם.

שסב. שְׁלֵא לְנְאוֹל מְעֲשֵׂר בְּהֵמָה אֵלֶּא יֵאכַל בִּירוּשָׁלַיִם.

❁ פְּרִשְׁת נִשְׂא ❁

שסג. מִצְוֹת שְׁלוֹחַ טְמָאִים חוּץ לְמַחֲנֵה שְׁבוּעָה.

שסד. מִצְוֹת וְהוּי עַל חֵטָא.

שסה. מִצְוֹת סוּטָה שְׂוִיאוּיָהּ הַבַּעַל אֶל הַכֹּהֵן וַיַּעֲשֶׂה
לָהּ בְּמוֹשֶׁפֶט הַכְּתוּב.

שסו. מִצְוֹת גְּדוּל שְׁעַר נְזִיר.

שסז. מִצְוֹת גְּלוּחַ הַנְּזִיר וְהַכֹּהֵן קְרָבְנוֹתָיו.

שסח. מִצְוֹת בְּרַפְת בְּהַנִּים בְּכָל יוֹם.

שסט. מִצְוֹת מוֹשֵׂא הָאָרוֹן בַּכְּתָף.

שע. שְׁלֹא יִכָּנֵם טְמֵא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

שעא. שְׁלֹא לִתֵּן שֶׁמֶן בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.

שעב. שְׁלֹא לְהַשִּׂים לְבוּנָה בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.

שעג. שְׁלֹא יִשְׁתַּח וְנִזְרָה יוֹן אִזּוּ כָּל מִינֵי שֶׁבֶר.

שעד. שְׁלֹא יֹאכַל הַנְּזִיר עֲנָבִים לַחִים.

שעה. שְׁלֹא יֹאכַל הַנְּזִיר צִימוּקִים.

שעו. שְׁלֹא יֹאכַל הַנְּזִיר זֶרַע הָעֲנָבִים.

שעז. שְׁלֹא יֹאכַל הַנְּזִיר קְלִיפַת הָעֲנָבִים.

שעה. שְׁלֹא יִנְלָח הַנְּזִיר שְׁעָרוֹ כָּל יְמֵי נְזוּרוֹ.

שעט. שְׁלֹא יִבְנֶם הַנְּזִיר לְאֹהֶל הַמֵּת.

שפ. שְׁלֹא יִטְמֵא הַנְּזִיר בַּמֵּת.

❁ פְּרֻשֵׁת בְּהֶעֱלוֹתָךְ ❁

שפא. מִצְוַת שְׁחִימַת פֶּסַח שְׁנֵי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בְּאֵייר
לְמִי שִׁתְּיָה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה.

שפב. מִצְוַת פֶּסַח שְׁנֵי שְׁוֹאֵבֵל עַל מִצְוַת וּמְרוֹזִים
בְּלֵיל חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵייר.

שפג. מִצְוַת תְּקִיעַת חֲצוֹצְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ וּבַמִּלְחָמָה.

שפד. שְׁלֹא לְהוֹתִיר מִבֶּשֶׂר פֶּסַח שְׁנֵי לְמַחְרָתוֹ.

שפה. שְׁלֹא לְשַׁבֹּר עֵצִים מֵעֲצֻמוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.

❁ פְּרֻשֵׁת שְׁלַח ❁

שפז. מִצְוַת חֲלָה.

שפז. מִצְוַת צִיצִית.

שפח. שְׁלֹא לְתוֹר אַחַר מַחְשֶׁבֶת הַלֵּב וּרְאִיית הָעֵינַיִם.

❁ פְּרֻשֵׁת קָרַח ❁

שפט. מִצְוַת שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.

- שצ. מצות פדיון בְּכֹר אָדָם.
שצא. מצות עבודת הַלְוִיִּם בַּמִּקְדָּשׁ.
שצב. מצות מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן.
שצג. מצות הַלְוִיִּם לְתַת מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר.
שצד. שְׁלֹא לְבַטֵּל שְׂמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.
שצה. שְׁלֹא יִתְעַסְקוּ הַכֹּהֲנִים בַּעֲבוֹדַת הַלְוִיִּם וְלְוִיִּם בַּעֲבוֹדַת כֹּהֲנִים.
שצו. שְׁלֹא יַעֲבֹד זָר בַּמִּקְדָּשׁ.
שצז. שְׁלֹא לַפְדוֹת בְּכֹר בְּהֵמָה מְהוֹרָה.

❁ פְּרֻשַׁת חֻקַּת ❁

- שצח. מצות פָּרָה אֲדוּמָה.
שצט. מצות כָּל טְמֵאת מֵת.
ת. מצות מִי נָדָה שְׂמֵטָמָאין אָדָם מְהוֹר וּמְטַהְרִין אָדָם טְמֵא מְטַמֵּאת מֵת בַּלְבָּד.

❁ פְּרֻשַׁת פְּנַחֵס ❁

- תא. מצות דִּינֵי גַחְלוֹת.
תב. מצות הַקְרֵבַת הַמִּזְבֵּיחַ בְּכָל יוֹם.

- תג. מצות קרבן מוסף שבת.
 תד. מצות קרבן מוסף בכל ראש חודש.
 תה. מצות קרבן מוסף ביום חג השבועות.
 תו. מצות לשמוע קול שופר בראש השנה.

❧ פרשת מטות ❧

- תז. מצות הפרת נדרים.
 תח. שלא יחל דבריו בנדרים.

❧ פרשת מסעי ❧

- תט. מצות לתת ערים ללויים לשבת בהן והן קולטות.
 תי. מצות בית דין להגלות מכה נפש בשגגה מעירו לערי מקלט ועל הרוצח בעצמו ללכת שם.
 תיא. שלא להרג הרוצח קדם שיעמד בדין.
 תיב. שלא יורה העד בדין שהעיד בדיני נפשות.
 תיג. שלא ליקח בופר להציל ממות הרוצח.
 תיד. שלא ליקח בופר ממחוב גלות לפטרו מן הגלות.

❁ פרשת דברים ❁

- תטו. שלא למנות בדינין אדם שאינו חכם בדיני תורה אף על פי שהוא חכם בהכמות אחרות.
תטז. שלא ירא תדיין בדין מאדם רע.

❁ פרשת ואֶתחנן ❁

- תיז. מצות אחרות השם.
תיח. מצות אהבת השם.
תיט. מצות תלמוד תורה.
תכ. מצות קריאת שמע ערבית ושחרית.
תכא. מצות תפילין של יד.
תכב. מצות תפילין של ראש.
תכג. מצות מזוזה.
תכד. מצות הריגת שבועה עממים.
תכה. שלא להתאזות מה שבגד אחינו בני ישראל.
תכו. שלא לנפשות לנביא אמת יותר מדאי.
תכז. שלא לחוס על עובד עבודה זרה.
תכח. שלא להתחנן בעובדי עבודה זרה.

❁ פְּרֻשֵׁת עֵקֶב ❁

- תכט. מִצְוֹת בְּרַבַּת הַמְּזוּזָן.
 תל. מִצְוֹת אֲהַבַת גְּרוּם.
 תלא. מִצְוֹת יִרְאַת הַשֵּׁם.
 תלב. מִצְוֹת תַּפְּלָה.
 תלג. מִצְוֹת הַחֲבֵרָה וְהַדְּבָקָה עִם חֻמְי הַתּוֹרָה.
 תלד. מִצְוֹת עַל הַצָּרִיךְ לְשָׁבַע שְׁיִשְׁבַּע בְּאִמַת בְּשֵׁם יְהוָה.
 תלה. שְׁלֵא לְהַנּוֹת מִצְפּוּי עֲבוּדָה זָרָה.
 תלו. שְׁלֵא לְהַדְרִיב שׁוֹם דְּבָר מֵעֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמִשְׁמֻשֵׁיהֶם בְּמִזְנוֹנוֹ וּבְרִשׁוּתֵינוּ לְהַנּוֹת בָּהּ.

❁ פְּרֻשֵׁת רְאֵה ❁

- תלז. מִצְוֹת לְאֲבֹד עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמִשְׁמֻשֵׁיהֶם.
 תלח. מִצְוֹת לְהַקְרִיב כָּל הַקְּרָבָנוֹת שֵׁשׁ עַל הָאָדָם בְּחֻבָּה אוֹ בְּנִדְבָה בְּרָגֶל הָרֵאשׁוֹן שְׁפוּגַע בּוֹ.
 תלט. מִצְוֹת לְהַקְרִיב כָּל הַקְּרָבָנוֹת בְּבֵית הַבְּחִירָה וְלֹא בַחוּץ.

תמו. מצות פדות קדשים שנפל בהם מום ואחר כך מתרים באבילה.

תמא. מצות שחיטה.

תמב. מצות להטפל בהקאת הקרן מחוץ לארץ לבית הבחירה.

תמג. מצות חקירת עדים היטב.

תמד. מצות שרפת עיר הנדחת וכל אשר בה.

תמה. מצות בדיקת סימני עוף.

תמו. מצות מעשר שני.

תמז. מצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית וששית.

תמח. מצות לנגוש את הנכרי.

תמט. מצות השמטת כספים בשנה השביעית.

תנ. מצות צדקה.

תנא. מצות הענקת עבד עברי.

תנב. מצות להראות ברנלים במקדש.

תנג. מצות לשמח ברנלים.

תנד. שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדוש
ברוך הוא הַבְּתוּבִים שָׁם, וְכֵן בְּתֵי עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ.

תנה. שלא להעלות קדשים בחוץ.

תנו. שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ לירושלים.

תנו. שלא לאכול מעשר שני של תירוש חוץ
לירושלים.

תנח. שלא לאכול מעשר שני של יצהר חוץ
לירושלים.

תנט. שלא לאכול בכור תמים חוץ לירושלים.

תס. שלא לאכול בשר חטאת ואשם חוץ לקלעים,
ואפלו הבהנים.

תסא. שלא לאכול בשר העולה.

תסב. שלא לאכול בשר קדשים קלים קודם זריקת
דמים.

תסג. שלא יאכלו בהנים בפורים קדם הנחתם בעזרה.

תסד. שלא לעזוב הלזים מלכתת להם מתנותיהם
ולשמחם ברגלים.

תסה. שלא לאכול אבר מן החי.

תסו. שלא להוסיף על מצוות התורה.

- תסז. שלא לגרוע ממצות התורה.
- תסח. שלא לשמוע מהמתנבא בשם עבודת אלילים.
- תסט. שלא לאהוב את המסית.
- תע. שלא לעזוב השנאה מן המסית.
- תעא. שלא להציל את המסית.
- תעב. שלא ילמד הנסת זכות על המסית.
- תעג. שלא ישתוק הנסת מללמד חובה על המסית.
- תעד. שלא להסית אחד מישראל אחר עבודת אלילים.
- תעה. שלא לבנות עיר הנדחת לכמות שהיתה.
- תעו. שלא להנות במקוון עיר הנדחת.
- תעז. שלא להתגורר כמו עובדי אלילים.
- תעה. שלא לעשות קרחה על מת.
- תעט. שלא לאכול פסולי המוקדשין.
- תפ. שלא לאכול חגב טמא וכל שכן שרץ העוף.
- תפא. שלא לאכול מבשר בהמה תיה ועוף שמתו מאליהן.
- תפב. שלא לתבוע החלואה שעבר עליה זמן שביעית.

תפג. **שָׁלֵא יִמְנַע מִלְּהַחֲיוֹת הָעֵנִי מִלִּפְנֵי לֹא מֵה שְׁהוּא צָרִיךְ.**

תפד. **שָׁלֵא יִמְנַע מִלְּהַלֹּת לְעֵנִי מִפְּנֵי הַשְּׂמִיטָה.**

תפה. **שָׁלֵא לְשַׁלַּח עֶבֶד עֲבָרֵי רִיקָם בְּשִׂיצָא חֲפָשִׁי.**

תפו. **שָׁלֵא לְעַבְד בְּקָדָשִׁים.**

תפז. **שָׁלֵא לְגַזֵּז אֶת הַקְּדָשִׁים.**

תפח. **שָׁלֵא לְאֹכֹל חֶמֶץ בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר בְּנִיסָן אַחַר חֲצוֹת.**

תפט. **שָׁלֵא לְהוֹתִיר מִבְּשָׂר קָרְבַּן הַחֲגִיגָה שֶׁנִּקְרַב בְּיוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר בְּנִיסָן עַד יוֹם הַשְּׁלִישִׁי.**

(שָׁלֵא לְחַקְרִיב קָרְבַּן פֶּסַח בְּבִמַּת יְחִיד)

תצ. **שָׁלֵא לְעֹלוֹת לְרַגְלֵי בְּלֵא קָרְבַּן שְׂיִחָה עִמָּנוּ בְּשִׁנְקָרִיב שָׁם.**

❁ פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים ❁

תצא. **מִצְוֹת מִנֵּי שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים בְּכָל קְהָל מִיִּשְׂרָאֵל.**

תצב. **מִצְוֹת לְשִׁמוּעַ מִכָּל בֵּית דִּין הַגָּדוֹל שְׂיַעֲמָדוּ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל זְמַן.**

- תצג. מְצַנֵּת מִנּוּי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עָלֵינוּ.
- תצד. מְצַנֵּת לְכַתֵּב הַמֶּלֶךְ סֵפֶר תּוֹרָה אַחַת יִתְּרָה עַל שָׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
- תצה. מְצַנֵּת מִתְּנֻנּוֹת זְרוּעַ לְחַיִּים וְהַקְיָבָה לִבְהֵן.
- תצו. מְצַנֵּת הַפְּרָשַׁת תְּרוּמָה גְדוּלָּה וְלִתֵּן לִבְהֵן.
- תצז. מְצַנֵּת רֵאשִׁית הַגֵּז שִׁיתֵּן לִבְהֵן.
- תצח. מְצַנֵּת לְהִיזוֹת הַבְּהֵמִים עוֹבְדִים בַּמִּקְדָּשׁ מִשְׁמֵרוֹת מִשְׁמֵרוֹת, וּבְמוֹעֲדֵים עוֹלָם בְּאַחַד.
- תצט. מְצַנֵּת לְשִׁמוּעַ מִכָּל נְבִיא שִׁיתְּנָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר אִם לֹא יוֹסִיף וְלֹא יִגְרַע בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה.
- תק. מְצַנֵּת לְהַכִּין שֵׁשׁ עָרֵי מִקְלָט.
- תקא. מְצַנֵּת לַעֲשׂוֹת לְעֵדִים זוֹמְמִין כְּמוֹ שְׂדֵמוֹ לַעֲשׂוֹת.
- תקב. מְצַנֵּת לְמִשׁוּחַ בְּהֵן לְמִלְחָמָה.
- תקג. מְצַנֵּת לַעֲשׂוֹת בְּמִלְחָמַת הַרְשׁוֹת כְּמִשְׁפָּט הַכֶּתוּב בַּתּוֹרָה.
- תקד. מְצַנֵּת עֲרִיפַת הָעֵגְלָה בְּנַחֵל.
- תקה. שְׁלֹא לְטַעַת אֵילָן בַּמִּקְדָּשׁ.
- תקו. שְׁלֹא לְהַקִּים מִצְבֵּה.

- תקז. **שְׁלֹא** לְהִקְרִיב קֶרְבָּן בְּעַל מוֹם עוֹבֵר.
- תקח. **שְׁלֹא** לְהַמְרוֹת אֶת פִּי בֵּית דִּין הַגָּדוֹל שְׂיַעֲמְדוּ לְיִשְׂרָאֵל.
- תקטו. **שְׁלֹא** לְמַנּוֹת מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל כִּי אִם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
- תקי. **שְׁלֹא** יִרְבֶּה לוֹ הַמֶּלֶךְ סוּסִים.
- תקיא. **שְׁלֹא** לְשַׁבֵּן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעוֹלָם.
- תקיב. **שְׁלֹא** יִרְבֶּה לוֹ הַמֶּלֶךְ נָשִׁים.
- תקיג. **שְׁלֹא** יִהְיֶה לְשֹׁבֵט לוֹ נַחֲלָה בְּאֶרֶץ.
- תקיז. **שְׁלֹא** יִטַּל לוֹי חֶלֶק בַּבְּזָה בַשְּׁעֵת כַּבּוּשׁ הָאֶרֶץ.
- תקטו. **שְׁלֹא** יִרְבֶּה הַמֶּלֶךְ כֶּסֶף וְזָהָב לְבַד מִה שְׂצָרִיף לוֹ.
- תקטז. **שְׁלֹא** לְקַסּוֹם.
- תקיז. **שְׁלֹא** לְבַשֵּׁף.
- תקיח. **שְׁלֹא** לְחַבֵּר חֶבֶר.
- תקיט. **שְׁלֹא** לְשֹׂאֵל בְּאוֹב.
- תקכ. **שְׁלֹא** לְשֹׂאֵל בְּיַדְעוֹנֵי.
- תקכא. **שְׁלֹא** לְדְרוֹשׁ אֶל הַמַּתִּים.

- תקכב. שלא להתנבאות שקר בשם יהוה.
תקכג. שלא להתנבאות בשם עבודת אלילים.
תקכד. שלא ימנע מהריגת נביא השקר ולא יגור
ממנו.
תקכה. שלא להסיג גבול.
תקכז. שלא לחתך תדין על פי עד אחד.
תקכז. שלא לרחם על המזיק בדיני קנסות.
תקכח. שלא לערין מפני האויב במלחמה.
תקכט. שלא להחיות כל נשמה משבעה עממים.
תקל. שלא להשחית אילני מאכל במצור, וכן כל
השחתה בכלל תלאו.
תקלא. שלא לעבוד ולזרוע בנחל איתן.

❁ פרשת תצא ❁

- תקלב. מצות דין יפת תואר.
תקלג. מצות דין תליה למי שיתחוב לתלות.
תקלד. מצות קבורה לנחרג על פי בית דין וכן לכל
מת.

תקלה. מִצְוַת הַשְּׁבֵת אֶבְדָּה.

תקלו. מִצְוַת הַקָּמַת מִשָּׂא לְיִשְׂרָאֵל.

תקלו. מִצְוַת שְׁלוֹחַ הַקֶּן.

תקלה. מִצְוַת מַעֲקָה.

תקלט. מִצְוַת קְדוּשֵׁין בְּאִשָּׁה.

תקמו. מִצְוַת שֶׁתֵּשֵׁב אִשְׁתְּ הַמוֹצֵיא שֵׁם רַע תַּחֲתוּיו
לְעוֹלָם.

תקמא. מִצְוָה עַל בֵּית דִּין לְסַקּוֹל פְּאַנְגִּים מִי שֶׁנִּתְחַבֵּב
סְקִילָה.

תקמב. מִצְוָה עַל הַמַּאֲנִם שִׁישָׂא אֲנוּסְתוֹ לְאִשָּׁה.

תקמג. מִצְוַת לְהִתְקוֹן יָד חוּץ לַמַּחְנֶה.

תקמד. מִצְוַת לְהִתְקוֹן יָתֵד בַּמַּחְנֶה.

תקמה. מִצְוַת הַלּוֹאֶה לְנִכְרֵי בְּרַבִּית אִם מִצְטָרֵךְ לְלוֹת,
מִה שֶׁאֵין בֶּן בְּיִשְׂרָאֵל.

תקמו. מִצְוַת קִיּוּם מוֹצֵיא שְׁפָתַיִם.

תקמו. מִצְוַת לַעֲזוֹב הַשְּׂכִיר לְאֵכּוֹל בְּזִמְן שְׂכִירְתּוֹ
מִדְּבָרִים יְדוּעִים.

תקמת. מִצְוַת הַרוֹצֵחַ לְגַרֵּשׁ אִשְׁתּוֹ שִׁינְרִשְׁנָה בְּשֹׁמֵר.

תקמט. מְצֹנֶת שִׁישְׁמַח חֶתֶן עִם אִשְׁתּוֹ בַּשָּׁנָה רִאשׁוֹנָה.

תקנ. מְצֹנֶת הַשָּׁבֶת הַמִּשְׁבּוֹן לְבַעֲלוֹ בַּעַת שְׁהוּא צָרִיךְ לוֹ.

תקנא. מְצֹנֶת נְתִינַת שָׂכָר שָׂכִיר בְּיוֹמוֹ.

תקנב. מְצֹנֶת הַנְּחַת עוֹמֵר הַשִּׁבְחָה.

תקנג. מְצֹנֶת מְלָקוֹת לְרִשְׁעִים.

תקנד. מְצֹנֶת יְבוּם.

תקנה. מְצֹנֶת חֲלִיצָה.

תקנו. מְצֹנֶת לְחֻצִיל הַנְּרָדָף.

תקנז. מְצֹנֶה לְזִכּוֹר מַה שֶּׁעָשָׂה עִמְלֶךְ לְיִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם.

תקנח. מְצֹנֶה לְחֻכְרִית זֶרְעוֹ שֶׁל עִמְלֶךְ.

תקנט. שְׁלֹא לְמַכּוֹר אִשְׁתּוֹ יְפֶת תּוֹאֵר.

תקס. שְׁלֹא לְהִתְעַמֵּר בְּאִשְׁתּוֹ יְפֶת תּוֹאֵר אַחַר שֶׁבֵּא עָלֶיהָ.

תקסא. שְׁלֹא יִלִּין הַצְּלוּב עַל הָעֵץ וְכֵן תִּמַּת בְּבֵיתוֹ אָרָא לְכַבּוֹדוֹ.

תקסב. שְׁלֹא לְהִתְעַלֵּם מִן הָאֲבֹדָה.

תקסג. שלא להניח בהמת חברו רזבצת תחת משאה.

תקסד. שלא תעדה אשה עדי איש.

תקסה. שלא יעדה איש עדי אשה.

תקסו. שלא לקח האם על הבנים.

תקסז. שלא להניח המבשול.

תקסח. שלא לזרוע בלאים בכרם בארץ ישראל
דאורייתא.

תקסט. שלא לאכול ולהנות מבלאי הכרם.

תקע. שלא לעשות מלאכה בשני מיני בהמה.

תקעא. שלא ללבוש שעמנו.

תקעב. שלא יגרש מוציא שם רע את אשתו.

תקעג. שלא לענש האנוסה.

תקעד. שלא יגרש האנס את אנוסתו.

תקעה. שלא יקח ממזר בת ישראל.

תקעו. שלא יקח סרים בת ישראל.

תקעז. שלא ישא עמוני ומואבי בת ישראל.

תקעת. שלא לדרוש שלום לעמון ומואב.

תקעט. שלא להרחיק זרע אדום מהתחתן עם קהל ישראל אחר שנתגורו אלא עד שלשה דורות, ולא שלישי בכלל.

תקפ. שלא להרחיק מצרי כמו כן אלא עד דור שלישי, ולא שלישי בכלל.

תקפא. שלא יבגס טמא למחנה ליום.

תקפב. שלא להחזיר עבד שפירח מאדונו שפחוצה לארץ לארץ ישראל.

תקפג. שלא להזנות זה שפירח מאדונו מחוצה לארץ לארץ ישראל.

תקפד. שלא תהיה קדשה מבנות ישראל

תקפה. שלא להקריב אתנן זונה ומחיר בלב.

תקפו. שלא ללות ברבית מישראל.

תקפז. שלא לאחר הנדרים והנדבות.

תקפט. שלא יקח השכיר יותר על אכילתו.

תקפט. שלא יאכל השכיר בשעת מלאכה.

תקצ. שלא יחזיר המגרש גרושתו אחר שנשאת.

תקצא. שלא להוציא חתן מביתו כל שנה ראשונה לצבא ולא לשום דבר מצרכי צבור.

- תקצב. שלא לחבל בליום שעושין בהם אוכל נפש.
תקצג. שלא לתלש סימני צרעת.
תקצד. שלא למשכן בעל חוב בזרוע.
תקצה. שלא למנוע עבוט מבעליו בעת שצריך לו.
תקצו. שלא יעיד קרוב.
תקצז. שלא להטות משפט גר או יתום.
תקצח. שלא למשכן אלמנה.
תקצט. שלא לקח עומר השבתה מתבואה או מאילנות.
תר. שלא להוסיף במלקות המקיב מלקות, ובבילה שלא גבה ישראל.
תרא. שלא לחסם בהמה בשעת מלאכה.
תרב. שלא תנשא תיבמה לאחר חוץ מן תיבם.
תרג. שלא לחוס על הרודף.
תרד. שלא נשעה מדות ומשקלות חסרים עמנו ואף על פי שלא נשא ונתן בהם.
תרה. שלא נשבח מעשה עמלק שעשה עם אבותינו בצאתם מצרים.

❁ פֿרֿשֿת תבא ❁

- תרנ. מצנות קריאה על הכבורים.
תרז. מצנות ודוי מעשר.
תרח. מצנות להדמות בדרך השם המזכים והישרים,
שנצטוונו לעשות כל מעשינו בדרך הישר
והטוב.
תרט. שלא לאכול מעשר שני באנינות.
תרי. שלא לאכול מעשר שני במומחה.
תריא. שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר דברים
שאינן מאכילה ושתיה.

❁ פֿרֿשֿת וילך ❁

- תריב. מצנות הקהל במוצאי שביעית.
תריג. מצנות לכתב כל אחד מישראל ספר תורה
לעצמו, שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה
הזאת ולמדה את בני ישראל.

❁ ואלו שבע מצות דרבנן: ❁

- א. לברך על כל מה שנהנה (חוץ מברכת המזון שהיא דאורייתא).
- ב. למול את הילדים.
- ג. להדליק נר בשבת.
- ד. לעשות עירוב.
- ה. לקרוא את התלל.
- ו. להדליק נר חנוכה.
- ז. לקרוא את המגילה.

סך כל המצות עולה כמנן פת"ר וסימן לדבר פתר תורה.

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מדיש דרבנן

תפלה לאחר התיקון

נֶאֱכָן לְעֲרֵנְעַן שְׁבֻעוֹת בַּיּוֹמָאֵס, זְאֵגֵט מְעַן דָּעַם תְּפִילָּה:
 יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂאֵם
 נִתְחַיְבְּנוּ לְפָנֶיךָ בְּרַת בְּבֵית דִּינֶךָ הַצָּדֵק עַל
 חַטָּאֵינוּ וְעוֹנֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ הַמְרַבִּים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 שִׁיחָא חָשׁוּב צַעֲרֵנוּ שְׁגֵרְדְנוּ שְׁנָה מְעֵינֵינוּ בְּלִילָה הַזֶּה,
 וְתִשְׁנִיחַ בְּעֵין הַמִּלְתֵּךְ הַחַיָּא וּפְקַח עֵלֵינוּ עֵינָא פְקִיחָא
 דִּילְךָ דְלֹא גַם וְדִלָּא דְמוּךְ, שְׁנֵאמַר הִנֵּה לֹא יָנוּם
 וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, וְתִקְרַע גֵּזֵר דִּינֵנוּ הֲרַע
 מִעֲלֵינוּ, וְתִחַנְנֵנוּ וְתִתְּרַבְנוּ מֵאוּצֵר הַכֶּסֶף הָעוֹמֵד לִימִין
 הָעֲלִיזוֹן שְׁהוּא קָל לְהוֹצִיא מִשָּׁם, וְתִתֵּן לָנוּ חַיִּים
 אַרְבִּים לְעַסֵּק בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה: וְיִהְיֶה הַצַּעַר
 שְׁהָה לָנוּ בְּעֵינֵינוּ בְּלִילָה הַזֶּה תִּקּוֹן לְפָנֵם הֲרָאוֹת
 שְׁפָנְמֵנוּ בְּעֵינֵינוּ עֲלָאִין וְאֲשֶׁר הֲרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂינוּ,
 וְיִתֵּן הַפָּנֵם הַחַיָּא בְּכָל הַמְקוֹמוֹת שְׁפָנְמֵנוּ בְּאַרְבְּעָה
 עוֹלָמוֹת, אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָה. וְתַצִּילֵנוּ
 מִעֲנֵשׁ חֲבוּט הַקָּבֵר מִהַמְלָאָךְ הַמְשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי
 הָאָדָם אַחַר פְּטִירָתוֹ בְּקָבֵר, וְעַל יְדֵי צַעַר זֶה אִפְסֵר

מאותו הצער, ותשפיע עלינו משפע הטוב מכתך
 עליון להצילנו מברת אשר נתחנכנו, ולמען שמך
 הגדול הגבור והנורא (אלד בשהוא במקורו
 אאהלידה) שתבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות:
 ויהיה מה שאנחנו למדנו לפניך ומה שלומדים לפניך
 בתוך כל ישראל לנחת רוח לפני כסא כבודך ותן
 בנו בח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך
 ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך
 בלב שלם ובנפש חפצה ומן הלומדים תורתך
 לשמה, ולברר כל הניצוצות הקדושות שנתפזרו בין
 הקליפות על ידינו ולהחזירם אל הקדשה לחדא
 שכינתא בבעלה לאוקמא יתה מעפרא ולתת נחת
 רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבוד
 וליראה אותו בלבב שלם: ויהי נעם אדני אלהינו
 עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו, ומעשה ידינו פוננהו:
 ברוך יהוה לעולם, אמן ואמן:

נאנט צו עלות השחר זאגט מען דעם תפילה:
 (פון ספר "עבודת הקודש", פון הייליגן חיד"א זצ"ל)

רבנו של עולם, מודים אנחנו לך על חסדיך הרבים
 אשר עשית עמנו ועם אבותינו, והיום הזה

קִרְבָּתֵנוּ לִפְנֵי ה' סוּנֵי, וּבַחֲרַת בְּנוּ מִכָּל הָעַמִּים
 וְרָצִיתָ בָּנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ תוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה עַל יְדֵי נְאֻמָּן
 בִּיתְךָ מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא, מָה אָנוּ וּמָה חַיֵּינוּ כִּי
 עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֲסָדִים גְּדוֹלִים וְרַבִּים כְּאַלֹּהִים, וְאֵלֹהֵינוּ
 מְלֵא שִׁירָה כִּים אֵין אָנוּ מִסְּפִיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ עַל
 כָּל אֶחָד מֵאַלְפֵי רַבּוֹת חֲסָדֶיךָ הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים
 בְּכָלֵל וּפְרָט, וְעַל אֲשֶׁר זָכִיתָנוּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה,
 וְעַל בְּרָם וְתַבְרָךְ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא תְּמוֹד שְׁמֶךָ לְעַד,
 וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֵלָה:

וְהִנֵּה הַלְלוּהָ הַזֶּה קָרִינוּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, בְּתוֹרָה
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים וּבִזְהַר הַקְּדוֹשׁ, לְתַקֵּן אֶת
 שְׂרָשָׁם בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ וּלְחַבֵּר
 הַדּוֹדִים יַחְדָּו, וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִקְבַּל
 לְמוֹדֵנוּ לְרָצוֹן, וּבְכַח תוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה תִּשְׁפִּיעַ לָנוּ
 שְׁפַע יְשׁוּעָה וְרַחֲמוּם, וְתַצִּילֵנוּ מִיֹּצֵר הָרַע, וְקוּם לָנוּ
 מָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, הַבֵּא
 לְטַהַר מְסִיעֵין אוֹתוֹ, פִּתְחוּ לִי פֶתַח בְּחַדְיָה שֶׁל מַחַט
 וְאַפְתַּח לָכֶם פֶּתַח כְּפִתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם, אָנָּה יְהוָה חוּם
 וְחַמּוּל עָלֵינוּ וְרִשְׁפֵי הַתְּעוֹרְרוֹת לִבֵּנוּ בְּאַהֲבַתְךָ
 וְתוֹרַתְךָ יִתְמִידוֹ וְיִתְרַבּוּ, עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר
 כְּבוֹד שְׁמֶךָ, וְחִזְקֵנוּ וְאַמְצָנוּ בְּתִלְמוּד תוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה,

וְתוֹכְנֵנוּ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה לְשִׁמְחָה, אֲנַחְנוּ וְזָרְעֵנוּ וְזָרַע
 וְזָרְעֵנוּ בַּקִּדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, וְתוֹכְנֵנוּ לְשִׁמּוֹנָה וְאַרְבָּעִים
 דְּבָרִים שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה נִקְנִית בָּהֶם, וְתִתֵּן לָנוּ כַח
 לַעֲשׂוֹת חֵיל, וְתוֹכְנֵנוּ לְהִתְרַחֵק מִהַנְּאֻוָּה וְכַעַם וְהַקְּפָדָה,
 וְנִבְרַר מֵעוֹט עָרְבֵנוּ וְנִפְשָׁנוּ בַּעֲפָר לְכָל תַּהֲוִיָּה, וְתוֹכְנֵנוּ
 לְהִתְרַחֵק מִלְּשׁוֹן הָרַע וְחִנְפָּה וְלִיצְנוּת וְשִׁקָּר וְכֹזֵב
 וּמְרֻמָּה וְדַבּוּר חַל בְּשֶׁבֶת וְיוֹם טוֹב וְכָל דַּבּוּר אֲסוּר,
 וְתוֹכְנֵנוּ לְהִתְרַחֵק מִתַּאֲוֹת הַתַּעֲנוּגִים, וְנֵאכַל לְשִׁבְעַ
 נִפְשָׁנוּ, וְכֵן בְּכָל צָרְכֵינוּ, וְתוֹכְנֵנוּ לְהִתְרַחֵק מִכָּל דְּאָגָה
 וְעֲצָבוֹת וְשַׁחֲוֵרָה, וְנִהְיֶה שְׂמֵחִים לַעֲבוּדְתֶךָ וְלִירְאָתֶךָ,
 וְתוֹכְנֵנוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּן נִפְשָׁנוּ רוּחַנוּ וְנִשְׁמַתְנוּ בְּגִלְגּוּל
 זֶה:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אָב
 הַרְחָמִים אֲרוֹן הַסְּלִיחוֹת, שָׂאם נִגְזַר עָלֵינוּ חַס
 וְשָׁלוֹם לְהַכְרִית בְּהַכְרִית רְשָׁעִים, וּבְכִשּׁוֹ רַחֲמֶיךָ אֵת
 בַּעֲסָךְ, וַיִּגְלֵנוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, שְׂיֵהָא חָשׁוּב צַעֲרֵנוּ
 שְׁנִצְטַמְעָרְנוּ הַדְּלִילָה הַזֶּה, וְקִמַּמְנוּ שְׁנָה מַעֲיִינֵנוּ, לְקַרְעַ
 גִּזְרֵ דִינֵנוּ (הָאֵב אֵינְזִין דַּעַם שֵׁם קַרְעַ שְׂמִ"ן) וְנִקְרַר יוֹצֵק יִסּוּדְנוּ,
 אֲנִי בְּצַדֵּק אֶחְזָה פָּנֶיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקְוִין תְּמוֹנָתֶךָ,
 וְתַחֲוִים וְתַרְחָם עָלֵינוּ וְאֵל תִּכְרִיתְנוּ לֹא בְרַת דְּיוֹמִי
 וְלֹא בְרַת דְּשָׁנִי, וְלֹא תִכְרַת נִפְשָׁנוּ מִלְּהַעֲלוֹת מִיּוֹן

נוקבין למעלה, ולא תפרת נפשנו מלהזדונג בבת
 זונה בעולם הנשמות, בהפרת רשעים חס ושלום,
 ותשפיע עלינו הוד ישועה ורחמים מפתר עליון
 להציל נפשנו ממות, ולהחיותינו חיים ארבים דשנים
 ורעננים לעבודתך, ותזכנו למקום שהרוחות והנשמות
 נחצבות משם, ונזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי
 העולם הבא, ובכח שמך הקדוש תבטל מעלינו
 ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות, ותשגיח
 עלינו בעין חמלתך, שנאמר בו הנה לא ינום ולא
 יישן שומר ישראל, ויהיה הצער שגדדנו שנה מעינינו
 בליילה הזו לתקון מה שפגמנו בעינין עלאין והרע
 בעיניך עשינו, ונפטר מלהתגלגל נפשנו בעוף הנקרא
 ראה, בעון פגם הראות, ופצנו והצילנו מעגש חבוט
 הקבר ומהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר,
 ובצער שגדדנו שנה מעינינו נפטר מאותו הצער
 ותנוח נפשנו במשכנות מבטחים:

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקנו הליילה
 והקדושה הזו היא נפלאה, והשמות הקדושים
 היוצאים מכל מה שקרינו המה ומליצו טוב בעדנו,
 לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו ונפטר מכל
 צער, וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו:

בְּבֹחַ קִנְיַת תּוֹרַתְךָ הַקְדוֹשָׁה. אֲנִי הֵבֵט בְּעַמְלֹנִי
 וְאֵל תְּבִיט בְּמַעַלְלֵינוּ, וְתִבָּא לְפָנֶיךָ שׁוֹעֲתֵנוּ, לִב
 נִשְׁבֵּר וְנִדְרָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, וַיֵּצְאוּ מִיּוֹם חַיִּים
 מִלִּבְּנֵי הָעַלְיוֹן דְּרַךְ רַחֲמוֹת הַנְּהַר לְקוֹ הָאֲמֻצְעִי, נְהַר
 פְּלִגְיוֹ יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהֵינוּ לְטַהֲרֵנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ,
 וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַעֲזֹרֵר רַחֲמוֹךָ, וַיִּפֶן מִצְטָא דְאָרִיךְ
 אֲנַפִּין רַעוּא דְכָל רַעוּיִן בְּמִצַּח זְעִיר אֲנַפִּין וְעֵינָא
 דְאָרִיךְ אֲנַפִּין בְּעֵינָא דְזְעִיר אֲנַפִּין, וּבְכֵן יִתְבַטְלוּ כָּל
 הַדְּיָנִים וְהָיוּ כְּלֵא הָיוּ, כִּי אַתָּה חָפֵץ בַּתְּשׁוּבָת
 הַרְשָׁעִים חָנּוּן וְעַנּוּן וְשָׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ, יְהוּי לְרַצוֹן אִמְרֵי
 כִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוּהַ צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

פארטאָגס, אַבְסִיל פֿאַרן עֲלוֹת הַשַּׁחַר, ווען עס איז נאך טונקל, "סוד
 אֵילַת הַשַּׁחַר", זאל מען גיין אין מקוה צו מקבל זיין אויף זיך די תוספות
 קדושה פון כתר. עס שטייט פון הייליגן אר"י ז"ל אז מען זאל זיך
 טובלען פיר מאל, און אינזין האבן יעדעס מאל איין אות פונעם שם
 הו"ה געפינטלט מיט קמץ (י ה ו ה) דעמאלטס וועט שיינען אויפן
 מענטש די ליכטיגקייט פון אייבערשטן, און מען זאל זאגן דעם פסוק:
**וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיּוֹם מְהוֹרִים וּמְהוֹרָתָם מִכָּל
 טוֹמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלִילֵיכֶם אֲמַחֵר אֶתְכֶם:**

יְהוּהַ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמוֹתֶיךָ הַקְדוֹשִׁים
 וְהַמְהוֹרִים וְהַמְהוֹרָאִים אֵלֵינוּ שְׂהֵם יוֹצֵאִים מִן מְהוֹרֵיךָ
 שְׂהֵם יְהוּהַ יְהוּהַ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אַרְךָ אַפִּים וְרַב

חֶסֶד וְאַמֶּת נִצַּר חֶסֶד לְאַלְפִים נִשְׂא עֶזְרָה וּפְשַׁע וְחַטָּאָה
 וְנִקְהָה, שְׁתַּחֲרַנּוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ
 וְאַטְהַר לְפָנֶיךָ גּוֹפֵי בְּטַבִּילָה הַזֹּאת מִגֵּהַר דִּינֹור דְּנִגְיָד
 וְנִפְיָק דְּמִנְיָה נְפָקִין שְׁבַע שַׁבְּתוֹת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתַּמְיִמוֹת תַּהְיִינָה וְאַכְנִס
 לְפָנֶיךָ בְּכָלֵל שׁוֹשְׁבֵינִי דְּמִטְרוּנִיתָא דְּמִקְשָׁמִין יְתָה
 בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים קְשׁוּמִין. הָרַב כְּכִסְנוּ מְעֻזֵינוּ
 וּמַחֲטָאתֵינוּ מִתְּרַנּוּ, לְיַחְדָּא בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
 נְפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה מְעֻלְמָא דְּדְבוּרָא מִסְטָרָא דְּאַעִילוֹת:

שיחות מוהרא"ש

יום טוב שבועות

ווען עס קומט דער יום טוב שבועות, מען איז מקבל די תורה פונעם אייבערשטן. נעמט זיך יעדער איד פאר אז פון יעצט וועט ער לערנען פלייסג די הייליגע תורה. אין אזא צייט דארף מען גוט געדענקן אז די תורה גייט אן פאר יעדן מענטש אין יעדע צייט און אין יעדע מצב, אפילו פאר דעם וואס דארף ארויסגיין אויפ'ן גאס ברענגן פרנסה.

אפילו ווען א מענטש איז פארזאגט און פארפלאגט, ער קען נישט לערנען געהעריג, האט אונז דער רבי געגעבן א "סדר דרך הלימוד", צו זאגן אסאך תורה אפילו מען פארשטייט נישט וואס מען זאגט, און מיט דעם קען יעדער איינער אן אויסנאם זוכה זיין צו לערנען תורה.

ווען א איד האלט שטענדיג אין טאש א קליינע חומש, א קליינע משניות, א קליינע תהלים, האט ער אלעמאל מיט זיך א גוטער באגלייטער וואס וועט אים אפהיטן פון אלעם שלעכטס, ווען מען האט עטליכע איבריגע מינוטן, כאפט מען אריין צו זאגן עטליכע פסוקים חומש, א קאפיטל תהלים, א פרק משניות, און דאס גלייכן. דאס קען מען אייביג טון, סיי וואו מען געפינט זיך נאר.

עס מאכט זיך ביי יעדן מענטש אז ער דארף ווארטן אמאל אין די רייע אין באנק, אין א אפיס, אין א געשעפט, אדער סיי וואו, און אסאך מאל איז נאך דארט פול מיט אלע קליפות צו מכשיל זיין דעם מענטש, און ווען דער מענטש איז נישט שטארק מיט דעם צו לערנען בגירסא, צו זאגן תורה, איז זייער גרינג ער זאל נכשל ווערן מיט ראיות אסורות, מיט'ן קוקן וואו מען טאר נישט, און נשפע ווערן פון די שלעכטע סביבה, אבער ווען מען איז צוגעוואוינט צו זאגן אסאך חומש, תהלים און משניות, האט מען שטענדיג א גוטע באגלייטער, מען האלט אין טאש א קליינע ספר און סיי וואו מען גייט, כאפט מען אריין צו זאגן אביסל תורה, און דאס היט אפ דעם מענטש פון אלעם שלעכטס ברוחניות ובגשמיות.

מיט דעם קען מען פארשטיין וואס די גמרא דערצייילט (פסחים ס"ח) אז רבי יוסף האט געהייסן אז מען זאל אים צוגרייטן גוטע עסן אום יום טוב שבועות ווייל "ווען נישט דעם טאג, וויפיל יוספ'ס זענען דא אויפ'ן גאס", בפשטות מיינט דאס אז רבי יוסף האט געדאנקט דעם אייבערשטן אז ער האט אונז געגעבן די תורה, ווייל אן די תורה וואלט ער גארנישט געווען מער פון אלע יוספ'ס אויפ'ן גאס, אבער יעצט מיט די תורה האט ער זוכה געווען צו זיינע גרויסע מדריות.

מען קען אבער אויך זאגן נאך א פשט, "יוסף" גייט ארויף אויף די קדושה פון יוסף הצדיק, וואס איז דער סימבאל פון אפגעהיטענקייט און הייליגקייט, ווי אזוי האט זיך יוסף הצדיק געקענט דערהאלטן נאכדעם וואס זיינע ברודער האבן אים פארקויפט צו דעם טמאנעם לאנד מצרים? נאר ווייל ער האט

צב _____ תיקון ליל שבועות

מִקְבֵּל גְּעוּעוֹן פֿון זײַן טאַטע צו זײַן צוגעבײַנדען צו די תּוֹרָה, און דאָס האָט אים אָפּגעהיטן פֿון אַלעם שְׁלֵעכְטֵס.

דאָס איז געווען יוסף הצדיק, אָבער וואָס זאָלן מיר פֿשוט'ע מענטשן טון? ווי אזוי קענען מיר זיך דערהאלטן ווען מיר דארפן אַרויסגיין אויף די טימאנע גאָס? ווי אזוי קענען מיר זיך דערהאלטן און נישט ווערן נאָכגעשְׁלעפֿט נאָך די שווערע נסיונות פֿון די היינטיגע שווערע גאָס? אָבער דורך די הייליגע תּוֹרָה וואָס מיר האָבן מִקְבֵּל געווען אום יום טוב שבועות, קענען מיר ניצול ווערן פֿון אַלע נסיונות, ווען אַ איד געוואוינט זיך צו צו זאָגן אַסאך פֿרקים משניות, צו זאָגן אַסאך פֿסוקים חומש און קאפיטלאך תּהלים, דאָס וועט אים ראטעווען פֿון אַלעם שְׁלֵעכְטֵס, דאָס וועט אים העלפֿן זיך אַרויסצודרייען פֿונעם נעץ פֿון יצֵר הרע.

דאָס איז פֿשט וואָס די גמרא זאָגט "ווען נישט דעם טאָג, וויפֿיל יוסף'ס זענען דען דאָ אויפֿן גאָס?", ווען נישט דעם יום טוב שבועות ווען מיר האָבן מִקְבֵּל געווען די תּוֹרָה, וויפֿיל יוסף הצדיק'ס זענען דען דאָ אויפֿן גאָס? וויפֿיל אידן קענען זיך דען דערהאלטן אזוי ווי יוסף הצדיק, און נישט ווערן נאָכגעשְׁלעפֿט נאָך די שווערע נסיונות פֿון די גאָס?

אָבער יעצט איז מיר האָבן באַקומען די תּוֹרָה, און מען קען זאָגן משניות און תּהלים אויף ווען מען איז אויף די גאָס, דורך דעם קען זיך יעדער בויען אַ מויער אַרום זיך, מיט די פֿרקים משניות און קאפיטלעך תּהלים, וואָס זיי היטן אים זיכער אָפּ פֿון די אַלע שְׁלֵעכְטֵס.

צוריק געגעבן די גאנצע גניבה

דער הייליגער צדיק רבי מרדכי פון נעשכיו זי"ע איז אמאל געזעסן אין זיינע יונגע יארן שבועות ביינאכט ביי זיך אין צימער און געזאגט "תיקון ליל שבועות" מיט גרויס התעוררות, פלוצלונג האט ער געהערט פונעם דערנעבנדיגן צימער אז איינער דרייט זיך דארט ארום, יענער עפנט טירן און שפענק און זוכט עפעס, ער האט פארשטאנען אז מן הסתם איז דאס א גנב וואס זוכט עפעס צו גנב'ענען.

רבי מרדכי זי"ע האט נישט געוואוסט וואס צו טון, פון איין זייט וויל ער נישט מפסיק זיין אינמיטן זאגן "תיקון ליל שבועות", אבער פון די אנדערע זייט וויל ער דאך נישט אז יענער זאל אים אלעס באגנב'ענען, ער האט אזוי געטראכט אהער און אהין ביז ער האט אפגעמאכט אז אפילו אויב עס איז א גנב, און ער קען אים כאפן ביי די גניבה, אבער אפער איז עס א איד, און ער וועט ווערן פארשעמט, דערפאר וועט ער נישט מפסיק זיין, נאר ווייטער זאגן דעם תיקון.

ווען ער האט געענדיגט דעם תיקון, איז ער אריין אינעם דערנעבנדיגן צימער, און ער האט געזען אז עס איז טאקע געווען א גנב, און יענער האט אפגעטראגן מיט אלע זיינע זאכן, און ער האט געהאט פון דעם גרויס צער, ער האט געטראכט אז נאך יום טוב וועט ער פארן צו זיין רבי'ן דער הייליגער רבי פנחס'ל קאריצער זי"ע און מיט אים זיך דורך רעדן וואס ער דארף צו טון.

אזוי האט ער טאקע געטון, נאך יום טוב איז ער געפארן צו זיין רבי'ן און דערציילט די גאנצע מעשה, האט אים רבי פנחס

זי"ע געזאגט אז אויב ער וועט זיך פארנעמען זיך צו אפהיטן זייער שטארק פון שקר, פון זאגן ליגנט, וועט דער אייבערשטער זיכער העלפן אז ער וועט צוריק באקומען די גאנצע גניבה, און עס וועט אים גארנישט פֿעלן, אזוי איז טאקע געווען ער האט זיך פארגענומען צו זיין זייער געווארנט צו זאגן נאר דעם אמת שטענדיג, און ווען ער איז אנגעקומען אהיים האט ער געטראפן ביים שוועל פון זיין טיר א זאק פיל מיט אלע גע'גנב'טע זאכן, דער גנב האט חרטה געהאט אויף וואס ער האט געטון און ער האט אלעס צוריק געברענגט.

זעט מען פון דעם די גרויסקייט פון זאגן "תיקון ליל שבועות", אז רבי מרדכי פון נעשכזי זי"ע האט נישט געוואלט מפסיק זיין אינמיטן אפילו צו כאפן א גנב, און צום סוף האט ער למעשה גארנישט פארלוירן, ווייל ער האט צוריק באקומען די גאנצע גניבה.

עס איז זיכער אז דער פֿח און זכות פון די קבלת התורה און עשרת הדברות וואס דער צדיק רבי מרדכי זי"ע האט געליינט, וואס איינס פון די דברות דערפון איז "לא תגנב", האט זיכער געהאלפן אז דער גנב האט חרטה געהאט פון זיינע שלעכטע מעשים, און צוריק געגעבן די גניבה.

יעדער איד וויל לערנען

דער אמת איז, אז יעדער איד וויל לערנען, יעדער איד וויל ענדיגן גאנץ ש"ס, גאנץ שלחן ערוך, און אלע ספרים פון די הייליגע תורה, נאר פארנוואס זעט מען אז נישט יעדער לערנט?

דאס קומט נאר פון דעם, ווייל א מענטש וויל לערנען אויפ'ן בעסטן וועג, אז גלייך ווען ער הייבט אן צו לערנען, זאל ער שוין קענען קלאר די גמרא, און למעשה זעט ער דאך אז עס גייט נישט, ווייל ער האט נישט אזא גוטע קאפ, אדער ווייל ער האט געטון עבירות וואס האבן פארשטאפט זיין קאפ, ממילא ווען ער זעט אז עס גייט אים נישט, הייבט ער אן צו שמועסן און צו פארברענגן, און ווען עס קומט סוף טאג, און ער מאכט זיך א חשבון אז דער טאג איז אים אריבער געגאנגען מיט גארנישט, ער האט אפילו נישט אריינגעכאפט איין פרק משניות, אדער איין בלאט גמרא, אדער איין סימן אין שלחן ערוך, ווערט ער צובראכן פון דעם, און צום סוף הערט ער אינגאנצן אויף צו לערנען. אויב אבער ער וועט פאלגן און ער וועט לערנען אויף דעם וועג וואס דער רבי האט אונז אויסגעלערנט, צו זאגן אסאך תורה אין א סדר, וועט ער אריינכאפן זייער אסאך, און ער וועט צום סוף אויף פארשטיין אלעס וואס ער זאגט, ווייל ווען א איד זאגט אסאך תורה, עפענט זיך אויף זיין קאפ, און ער פארשטייט שוין אלעס.

אזוי ווי די גמרא זאגט (עבודה זרה י"ט.), אז א מענטש זאל אייביג לערנען, אפילו ווען ער פארשטייט נישט, און אפילו ער געדענקט גארנישט, און אין זוהר הקדוש שטייט, אז ווען א מענטש לערנט די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט גארנישט, גייט יעדעס ווארט ארויף צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער פריידט זיך מיט יעדע ווארט.

א נייַע תּוֹרָה

מוֹהֲרָא"ש זאָגט אַז אַזוי ווי מָען פֿרײַדט זיך אום שְׁמַחַת תּוֹרָה מיט די סִפֵּר תּוֹרָה, מָען טאַנצט און מָען פֿרײַדט זיך אַז מָען האָט זוכה געווען צו ענדיגן די תּוֹרָה, די זעלבע דאַרף מָען זיך אויך פֿרײַען אום יום טוב שְׁבֻעוֹת אַז מָען איז זוכה אַנצוהײַבן די תּוֹרָה, מָען איז זוכה צו מִקְבֵּל זײַן די תּוֹרָה פֿון נײַ.

עס האָט אַמאַל פֿאַסירט בײַ רַבֵּי נֶתָן אום יום טוב שְׁבֻעוֹת ווען ער איז געגאַנגען פֿתִּיחָה צו אַרױסנעמען די סִפֵּר תּוֹרָה פֿון אַרון הַקֹּדֶשׁ, איז רַבֵּי נֶתָן אַרײַן אין אַ גרויס התְּלַהבוֹת און געזאָגט "אַ נײַע תּוֹרָה, אַ נײַע תּוֹרָה", און ער האָט אַנגעהױבן טאַנצן מיט די סִפֵּר תּוֹרָה אַרום די בֵּימָה, אַזוי ווי שְׁמַחַת תּוֹרָה, און אַלע אַנשׁי שְׁלוֹמֵינוּ זענען זײַער נִתְעוֹרֵר געוואָרן, און מיטגעטאַנצן מיט אים.

ווייל שְׁבֻעוֹת איז די צײַט וואָס יעדער איד קען אָנהײַבן פֿון פֿרײַש מִקְבֵּל צו זײַן די תּוֹרָה, אַפִּילוּ ווער עס האָט נישט זוכה געווען ביז יעדע צו לערנען תּוֹרָה, קען יעדע אָנהײַבן צו לערנען, זיך מִקְבֵּל זײַן אַז פֿון יעדע וועט מָען אָנהײַבן לערנען.

ווי אַ נײַ געבוירן קינד

מָען פֿירט זיך צו עסן מילכיגס שְׁבֻעוֹת אינדערפֿרי, מוֹהֲרָא"ש זאָגט דעם טעם אויף דעם מִנְהַג, ווייל ווען מיר זענען מִקְבֵּל די תּוֹרָה שְׁבֻעוֹת אינדערפֿרי, ווערן מיר מִמָּשׁ ווי נײַ געבוירן, ווי אַ

קליין קינד וואס איז יעצט געבוירן געווארן, און פאר א קליין קינד געבט מען נאר מילך, ער קען נאכנישט עסן קיין פלייש.

א איד דארף זיך שטענדיג באנייען, ער דארף זיך שטענדיג באטראכטן אז ער איז ווי א נייער מענטש, ער דארף פארגעסן אלעס וואס איז געווען ביז יעצט און אנהויבן פון פריש צו דינען דעם אייבערשטן. ווייל ווען א מענטש געדענקט זייע דורכפעלער וועט אים דאס שטערן פון קענען ווייטער מצליח זיין אין עבודת ה', אזוי ווי דוד המלך זאגט אין תהלים (קל"א, ב) "כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי" - ער שפירט זיך שטענדיג ווי א ני געבוירן קינד.

דער הייליגער חתם סופר (דרשות חתם סופר לשבועות רפ"ח:) זאגט א רמז אויפ'ן פסוק (במדבר כה, כו) "מנחה ח'דשה לה' ב'שבעתיכם" אז די ראשי תיבות פון דעם פסוק איז "מחלב", א רמז אז מען עסט מילכיגס אום שבועות. ווען מען קוקט אבער אריין אין דעם פסוק זעט מען אז דער פסוק זאגט "מנחה חדשה", דאס איז מרמז אויף די מדה פון התחדשות, אז א איד דארף שטענדיג אנהויבן פון ני, אפילו ביז יעצט האט ער נישט זוכה געווען צו לערנען די הייליגע תורה, זאל ער אנהויבן פון יעצט צו לערנען יעדן טאג, זיך מאכן א שיעור אין מקרא, משנה, גמרא און מדרש, און דער כח פונעם הייליגן יום טוב וועט אים זיכער העלפן אז ער וועט טאקע קענען אנהויבן פון פריש צו לערנען תורה.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן א') אז דאס ווארט "חלב" איז די ראשי תיבות פון (תהלים ק"ט, כ"ב) "ל'בי ח'לל ב'קרבי". ווען א איד געוואוינט זיך צו אנצוהויבן שטענדיג פון פריש, ער שפירט זיך אלעמאל ווי א קליין קינד וואס טרינקט נאך מילך,

אזוי ווי ער וואלט יעצט אנגעהויבן זיין לעבן, דאן איז ער זוכה אז ער הרג'ט זיין יצר הרע אינגאנצן.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו מאכן א נייע התחלה אין דעם הייליגן יום טוב שבועות, וועט דאס אים באגלייטן אויף אויף די גאנצע יאר, ער זאל זוכה זיין צו לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה.

אויף א שמחה בגשמיות

די גמרא זאגט (פסחים ס"ח) אז אפילו עס איז א מחלוקת צווישן רבי אליעזר און רבי יהושע, ווי אזוי זיך צו פירן יום טוב, צי מען זאל עס צוטיילן "חציו לה' וחציו לכם" - א האלב יום טוב לערנען און דאווענען און א האלב יום טוב עסן און טרינקן, אדער "או כולו לה' או כולו לכם" - מען קען זיך אויסוועלן אדער א גאנץ יום טוב פארן אייבערשטן, אדער א גאנץ יום טוב פאר זיך; אבער ביי יום טוב שבועות איז יעדער מודה אז מען דארף אויף עסן און טרינקען, ווייל דעמאלט האט דער אייבערשטער אונז געגעבן די תורה.

לכאורה דארף מען פארשטיין, אויב שבועות האבן מיר באקומען די תורה, וואלט מען געדארפט א גאנץ יום טוב נאר לערנען תורה, און גארנישט האבן קיין שייכות מיט גשמיות, און פארנוואס דוקא ביי דעם יום טוב איז יעדער מודה אז מען דארף עסן און טרינקען? נאר דער תירוץ איז, אז די תורה איז א וועג-ווייזער אפילו בגשמיות, ווי די תז"ל זאגן (במדבר רבה י"ד, ט) פארנוואס הייסט די תורה "אור", ווייל עס מאכט ליכטיג פארן מענטש, ער זאל וויסן וואס ער האט צו טון, די תורה לערנט אונז ווי אזוי צו עסן טרינקן שלאפן און האנדלען,

און דערפאר איז דער יום טוב שבעות אויף אַ שְׁמִיחָה בְּגִשְׁמִיחוּת, און מען דארף זיך פֿרײַען און זיך מתענג זיין לְכָבוֹד יום טוב.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה זיך פֿאַרצונעמען יעצט אין יום טוב שבעות, צו לערנען שטענדיג די הייליגע תורה אין יעדן פֿלאַץ, אין יעדע צייט, און אין יעדע מצב, וועט אים די תורה זיכער היטן, און אים צופֿרענגען צו די גרעסטע מדריגות.

האַסטו גע'גנב'ט?

דער רבי האט אמאל פֿאַרְגעהאַלטן אַ איד פֿאַרְוואס ער לערנט נישט, האט זיך דער איד פֿאַרְענטפֿערט אַז ער האט נישט קיין צייט צו לערנען ווייל ער איז זייער פֿאַרְנומען מיט זיינע געשעפֿטן.

האט אים דער רבי געזאגט אַז פון דעסט וועגן דארף ער פֿרוּבירן אַראפ צו גנב'ענען אַביסל צייט צו לערנען. און דער רבי האט אויסגעטייטשט דאס וואס די חז"ל זאגן (שבת לא.) אַז מען פֿרעגט דעם מענטש אויף יענע וועלט "קבעת עתים לתורה?", פֿפֿשטות מיינט עס אַז מען פֿרעגט דעם מענטש אויב ער האט פֿאַשטימט יעדן טאג אַ צייט צו לערנען, אָבער דאס ווארט "קבע" קען אויך מיינען גנב'ענען, אַזוי ווי דער פֿסוק זאגט (משלי כ"ב, כ"ג) "קבע את קבעיהם נפש". דאס מיינט צו זאגן אַז מען פֿרעגט דעם מענטש אויב ער האט אַראפֿגע'גנב'ט עפֿעס צייט צו לערנען תורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפ"ד).

סוד ה' לִירְאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֶאֱמַר לוֹ

תִּקּוּן הַכֶּלֶלִי

תִּקּוּן נוֹרָא וְנִפְלֵא מְאֹד מְאֹד
לְכֻלְלִיּוֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמֵנָּא לִיצְלֵן

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפָרְנֶסָה וּלְהַצְלָחָה
בְּכֹל הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיִאמְרָם בְּכֹל יוֹם

יְסֻדוֹ תִּקְנֵנוּ וְגִלּוֹ, וְצִוְיָה לְפָרְסְמוֹ לְכֹל יִשְׂרָאֵל
רַבְּנֵנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא אֹרֶךְ הַיָּמִים וְהַצָּפוֹן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

תקון הפללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

תריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לבו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

תריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו עליידי יהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז.

מביתם לדוד שמרני אל בייחסיי כה: אמרת ליהנה אדני אתה, שובתי בלעליה: לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כלחפציהם: ירבו עצבותם אחר מהרו, בלאסיה נסביהם מדם, ובלאשא את שמותם על שפתי: יהנה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיה נורלי: חבלים נפלדלי בנעימים, ארנחלת שפרה עלי: אברה את יהנה אשר יעצני, אף לילות יסרוני כליותי: שויתי יהנה לנגדי תמיד, כי מימיני בלאמוט: לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישפן לבטח: כי לא תעזוב

תקון הקללי

נפשי לשאול, לא־תפן חסידיך לראות שחת: תודיעני ארח
חיים שבע שמחות את־פניך נעמות בימינה נצח:

לב.

לְדוֹד מְשֻׁבֵּל, אֲשֶׁר־י נִשְׁוִי פֶשַׁע בְּסוּי חֲטָאָה: אֲשֶׁר־י אָדָם,
לֹא יִחְשָׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִתְרַשְׁתִּי
בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשֹׂאנְתִי בְּלִי־חַיִּים: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי
יְדָה, נִהְפָּךְ לְשִׁדִּי בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סְלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנֵי
לֹא־כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאֵת
עוֹן חֲטָאתִי סְלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל בְּלִי־חַסִּיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מְצֵא,
רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹוֵי לֹא יִגִּיעוּ: אֵתָה סִתֵּר לִי* מִצַּר
תִּצְרְנֵי רְנִי פִלְטֵת תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה: אֲשֶׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זוֹ
תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינֵי: אַל תִּהְיוּ בְּסוּם בְּפָרֵד אִין הַבַּיִת
בְּמִתְגַּוְרָסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: רַבִּים מְכֹאֲזִבִּים
לְרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: שִׁמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
צַדִּיקִים וְתִרְנִינוּ בְּלִי־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא.

לְמַנְצַח מוֹמֹר לְדוֹד: אֲשֶׁר־י מְשֻׁבֵּל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלָטְהוּ
יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיְהוּ וַיִּשְׂרַח בְּאָרְץ, וְאַל תִּתְּנֵהוּ
בְּנַפְשׁ אִיבִיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֲרֵשׁ דָּוִי. כָּל מְשֻׁכְּבוֹ הַפִּכָּת
בְּחַלּוֹ: אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי, רְפָאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ:
אוֹיְבֵי יִאֲמְרוּ רַע לִי מִתִּי יְמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת,

אחר 'אתה סתר לי' - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' רי"ג)

תקון הפללי

שוא ידבר, לבו יקבץ־און לו, יצא לחוץ ידבר: יחד עלי
יתלחשו פל־שנאי, עלי יחשבו רעה לי: דבר־בליעל יצוק
בו, ואשר שׁכב לא־יוסיף לְקום: גם־איש שלומי אשר־במחתי
בו, אוכל לחמי, הגדיל עלי עֵקב: ואתה יהוה חנני והקימני,
ואשׁקמה להם: בזאת ידעתי כִּי־חפצת בי, כי לא־יריע איבי
עלי: ואני, בתמי, תמכת בי, ותציבני לפניה לעולם: בְּרוּךְ
יהוה אלהי ישראל מהעולם ועד העולם אמן ואמן:

מב.

למנצח משביל לבני קרח: פאיל תערג על־אפיקי־מים, בן
נפשי תערג אליה אלהים: צמאה נפשי לאלהים
לאל חי, מתי אבוא ואראה פני אלהים: היתה פי דמעת
לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום, איה אלהיך: אלה
אזכרה ואשׁפכה עלי נפשי, כי אעבר בַּסֶּף, ארדם עד־בית
אלהים בקול־רנה ותודה, המון חונג: מה־תשתוחחי נפשי
ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי עוד אורנו ישועות פְּנוּי:
אלהי, עלי נפשי תשתוחח על־בן אֶזְכְּרֶה מארץ ירדן,
וחרמונים, מהר מצער: תהום־אל־תהום קורא לקול צנוּרִיה,
כל משׁבריה ונגייה עלי עברו: יומם יצוה יהוה חסדו ובִּבְרִיאה
שירה עמי, תפֶּסֶח לאל חיי: אומרה לאל סלעי למה
שׁכחתיני, למה־קדר אלה, בלחץ אויב: ברצח בעצמותי
חרפוני צוּרִי, באמרם אלי כל היום איה אלהיך: מה
תשתוחחי נפשי ומה־תהמי עלי הוחילי לאלהים כִּי־עוד
אורנו, ישועת פְּנוּי ואלהי:

תקון הכללי

נט.

לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹר מִכַּתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־הַבַּיִת לַחַמִּיתוֹ: הִצִּילֵנִי מֵאִיְבֵי אֱלֹהֵי, מִמֶּתְקוֹמָמִי
תִּשְׁנַבְנִי: הִצִּילֵנִי מִפַּעְלֵי אֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: כִּי הִנֵּה
אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֵזִים, לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתַי יִהְיֶה:
כְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיִּכְנַנְנִי, עוֹרָה לְקִרְאתִי וּרְאָה: וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים
צָבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, תְּקִיֶצֶה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחֲנוּן כָּל־בְּגָדֵי
אֹן סָלָה: יֵשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּכְבוּ עִיר: הִנֵּה יִבְיַעוֹן
בְּפִיהֶם, חֲרֻבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, בִּי־מִי שִׁמְעֵ: וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: עֲזוֹ, אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁנַבֵּי:
אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: אֶל־תַּהַרְגֵם פֶּן־יִשְׁכַּחוּ
עִמִּי, הִנֵּי־עֲמוּ בְּחִילָה וְהוֹרִידֵמוֹ, מְגַנְנֵי אֲדָנָי: חַטָּאת־פִּימוֹ דְּבַר־
שִׁפְתֵימוֹ וַיִּדְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֱלֹהֵי וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: כִּלְהַ בְּחַמָּה,
כִּלְהַ וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁלַל בְּיַעֲקֹב, לְאַפְסֵי הָאָרֶץ
סָלָה: וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּכְבוּ עִיר: הִמָּה יִבְיַעוֹן
לְאֹכֵל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה, וְאֲרַגֵּן לְבַקֵּר
חֲסֻדָּה, כִּי־הֵייתָ מִשְׁנַבֵּ לִי, וּמְנוֹס, בְּיוֹם צַר־לִי: עֲזֵי אֱלֹהֵי
אֲזַמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁנַבֵּי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

עז.

לְמַנְצַח עַל־יְדוּתוֹן לְאַסַּף מִזְמוֹר: קוֹלִי* אֶל־אֱלֹהִים וְאַצְעֻקָה,
קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּי דַרְשֵׁתִי,

באמרך 'אל אלהים' תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תקון הפללי

ידי לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: אֲזַכֶּרֶה אֱלֹהִים
וְאֶהְיֶה, אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַשֵּׂף רוּחִי סֵלָה; אַחֲזֹת שְׁמֹרוֹת עֵינַי,
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מְקַדֵּם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
אֲזַכֶּרֶה נְגִינָתִי בַּקִּילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וְיִחַפֵּשׂ רוּחִי:
הַלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי וְלֹא־יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד: הָאֶפֶס לְנִצַּח
חֲסִדוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדֹר וְדֹר: הַשְּׂכַח חַנּוּת אֵל, אִם־קִפִּץ בְּאֶף
רַחֲמָיו סֵלָה: וְאֲמַר חֲלֹתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: אֲזַכֶּר
מַעֲלָלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכֶּרֶה מְקַדֵּם פְּלִאָה: וְהִגִּיתִי בְּכָל־פְּעִלָּה
וּבַעֲלִילוֹתֶיהָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכָה, מִי־אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָה: גְּאֻלַּת
בְּרוּעַ עַמֶּךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סֵלָה: רְאוּךָ מִיָּמִים אֱלֹהִים, רְאוּךָ
מִיָּמִים יַחִילוּ אֶף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מִיָּמִים עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ
שְׁחָקִים, אֶף־חֲצִצְיָה יִתְהַלְּכוּ: קוֹל רַעֲמָה בְּגִלְגַּל, הָאִירוּ בְּרָקִים
תִּבְלַל, רָגְזָה וְתַרְעֵשׂ הָאָרֶץ: בְּיָם דְּרָכָה וּשְׂבִילָה בְּמִים רַבִּים,
וְעַקְבוֹתֶיהָ לֹא נוֹדְעוּ: נַחִיתָ כִּצְאֵן עַמֶּךָ, בְּיַד מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

ז.

תִּפְסֶחַ לְמוֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מַעֲוֹן אַתָּה הֵייתָ לָנוּ
בְּדֹר וְדֹר: בְּמַרְם הַרִים יִשְׁדּוּ וְתַחֲזֹלל אָרֶץ וְתִבְלַל,
וּמַעֲוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל: תִּשָּׁב אֲנוּשׁ עַד־כָּא, וְתֹאמַר
שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיהָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר,
וְאֲשִׁמּוֹרָה בַּקִּילָה: וְרַמְתֶּם, שָׁנָה יְהִיוּ, בְּבִקְרָה כְּחֹצִיר יַחֲלֹף:
בְּבִקְרָה יִצְיִן וְחֲלֹף, לְעָרֵב יְמוֹלֵל וַיִּבֶשׂ: כִּי כָלִינוּ בְּאֶפְדָּה,
וּבְחֲמַתָּה נִבְהַלְנוּ: שֶׁתָּ עֲוֹנֵתֵינוּ לְנִגְדָה עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיָה:

תקון הכללי

כי כל־ימינו פָּנוּ בַעֲבַרְתֶּךָ בְּלִינֵנו שְׁנֵינוּ כְּמוֹ־הַנֶּהָ: יְמֵי שְׁנוֹתֵנוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עִמָּל
וְאֹנָן, כִּי גַז חֵישׁ וְנִנְעָפָה: מִי יוֹדֵעַ עַז אַפְּךָ, וּכְיִרְאַתֶּךָ עֲבַרְתֶּךָ:
לְמִנּוֹת יְמֵינוּ בֶּן הַיּוֹדֵעַ, וְנִכְיָא לְבַב חֲכָמָה: שׁוֹכֵחַ יְהוָה
עַד־מָתַי וְהַנֶּחֱסָם עַל עֲבָדֶיךָ: שִׁבְעֵנוּ בְּבִקְרַח חֲסָדֶךָ, וְנִרְנְנָה
וְנִשְׁמָחָה בְּכָל־יְמֵינוּ: שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה:
יִרְאָה אֶל־עֲבָדֶיךָ פִּעְלֶךָ וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נֵעִם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בְּשִׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֵינוּ: שִׁירוּ לוֹ
וּמְרוּלוֹ שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתֵינוּ: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדוֹשׁ
יְשָׁמַח לֵב מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: דְּרָשׁוּ יְהוָה וְעֲזֹז בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תָּמִיד:
זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתֵינוּ וּמִשְׁפָּטֵי־פִיו: זָרַע אֲבָרָהֶם
עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוֶה לְאַלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר
בְּרִית אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידֶה לְיַעֲקֹב לְחֶק
לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן תְּכַל
נַחֲלַתְכֶם: בְּהִיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר בְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶ: וַיִּתְּהַלְכוּ
מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם
וַיִּזְכֹּחַ עֲלֵיהֶם מַלְכִים: אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְכִיאי אֵל תִּרְעוּ:
וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ כָּל מִטְהַלְחָם שָׁבַר: שְׁלַח לַפְּנֵיהֶם
אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף: עָנּוּ בְּכָבֵל רִגְלוֹ בְּרִזָּל בָּאָה נִפְשׁוּ:
עַד עַתָּה בָּא דְבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהוּ: שְׁלַח מְלָךְ וַיִּתִּירָהוּ

תקון הפללי

משל עמים ויפתחהו: שמו אדון לביתו ומשל בכל-קנינו:
לאסר שריו בנפשו וזקניו וחסם: ויבא ישראל מצרים ויעקב
גַר בארץ-חם: ויפר את-עמו מאד ויעצמהו מצריו: הפך
לבם לשנא עמו להתנבל בעבדיו: שלח משה עבדו אהרן
אשר בחר בו: שמדבם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם:
שלח חשה ויחשיך ולא מרו את דברו: הפך את מימיהם
לדם וימת את דגתם: שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלביהם:
אמר ויבא ערב פנים בכל גבולם: נתן גשמייהם ברד, אש
להבות בארצם: ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם: אמר
ויבא ארבה, וילק ואין מספר: ויאכל כל-עשב בארצם,
ויאכל פרי אדמתם: ויך כל בכור בארצם, ראשית לכל-אונם:
ויציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו פושל: שמח מצרים
בציאתם, ביינפל פחדם עליהם: פרש ענן למסה, ואש להאיר
לילה: שאל ויבא שליו ולחם שמים ישביעם: פתח צור
ויזובו מים, הלכו בציזת נהר: כי זכר את-דבר קדשו,
את-אברהם עבדו: ויציא עמו בששון, ברנה את בחיריו:
וינתן להם ארצות גוים, ועמל לאמים יירשו: בעבור ישמרו
חקיו ותורתיו ונצרו, הללויה:

קלו.

על נהרות בכל שם ישבנו, גם-בכינו בוכרנו את-ציון: על
ערבים בתוכה תלינו בנרותינו: כי שם שאלונו שובינו
דברי-שיר, ותוללנו שמחה, שירו לנו משיר ציון: איה נשיר
את-שיר יהוה, על אדמת נכר: אם-אשכחך ירושלים תשכח

תקון הפללי

ימיני: תדבק לשוני לחכי, אם לא אופרכי, אם לא אעלה
את ירושלים על ראש שמחתי: זכר יהוה לבני אדם את
יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד בה: בת־כָּבֵל
השדודה, אשרי שישלם־לָהּ את־גְּמוּלָהּ שְׁגַמְלָתָ לָנוּ: אשרי,
שיאחו ונפץ את־עַלְלָהּ אֵל הַסֵּלַע:

קנ.

הַלְלוּהָ, הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּגִבּוֹרָתוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר
הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וּבְנֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שִׁמְעַ, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל
הַנְּשָׁמָה תִּהְיֶה־לָּהּ, הַלְלוּהָ:

אחר שסיים תהלים, יאמר שלשה פסוקים אלו:

כִּי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שָׁבוֹת עִמּוֹ וְגַל יַעֲקֹב
יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה מֵעַזְם בְּעַת צָרָה:
וַיַּעֲזֹרם יְהוָה וַיַּפְלְטֵם, וַיַּפְּטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

